

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TENKİD

Aklınla

Bunaltıcı sıcaklar başladı!

İÇTİNİZ Mİ

ADıyla, TADIyla
BİZİM OLAN TEK KOLA
ANKARA Kola

ADI AKLİMİZDA
TADI DAMAĞIMIZDA KALACAK

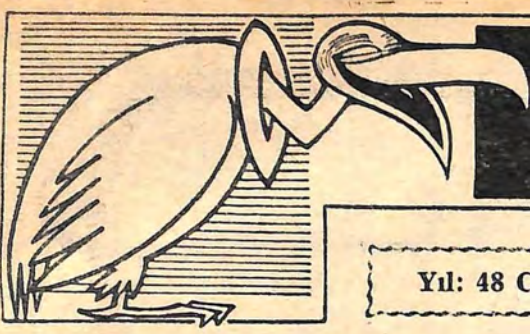
**ankara'nın
tadına bak!**

Rektaş

Ankara Meyveli, Ankara Sade, Ankara Kola **DEVSAN GIDA SANAYİİ A.Ş.** mamûlleridir.

(Rektaş Reklâm : 2032 — 90)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 26

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

17 Haziran 1970

NURLU UFUK...

YERLE göğün birleştiği yerdir, diye tanımlanır ufuk... Kimi zaman bir ovanın bitimidir.. kimi zaman denizin son çizgisidir.. kimi zaman yalçın dağlar bir tiyatro dekoru gibi kaplar insanın ufkunu.. kimi zaman uçsuz bucaksız yaylaların ardında belirir ufuk çizgisi... İnsan ne kadar çukurdaysa ufku o kadar dardır, ne kadar yükselirse ufku o kadar genişler. Bunun içindir ki dar kafalı olanlara da:

— Ufku dardır.. derler.

Garip bir kaderi var ufuk çizgisinin... İnsan yürüdükçe ufuk da yürür, nasıl gölgesini çiğneyemezse kişi, ufkunu da çiğneyemez. Taa ötede, erişilmez gibi görünen ovanın bitimine vardığınız zaman, bakarsınız ki ova bitmiş, ufuk bitmemiş.

İnsanoğlu yerde yürürken, ufkun başka bir anlamı vardı; uçuktan sonra bir başka anlamı oldu. Hele uzay çağında büsbütün iflâs etti ufuk... Uzay aracından bir portokal gibi görünen dünyadaki ufukların ne değeri kalmıştır artık?

Hiç...

Ama yalnız bu ufuk mudur insan oğlunun gözünde iflâs eden?

Bizim seçmenin gözünde iflâs eden bir de «nurlu ufuk» var.

Bundan yirmi yıl önce, bizim politikacı kürsüye çıkıp seçmen kalabahına işaret parmağıyla ufukları göstererek:

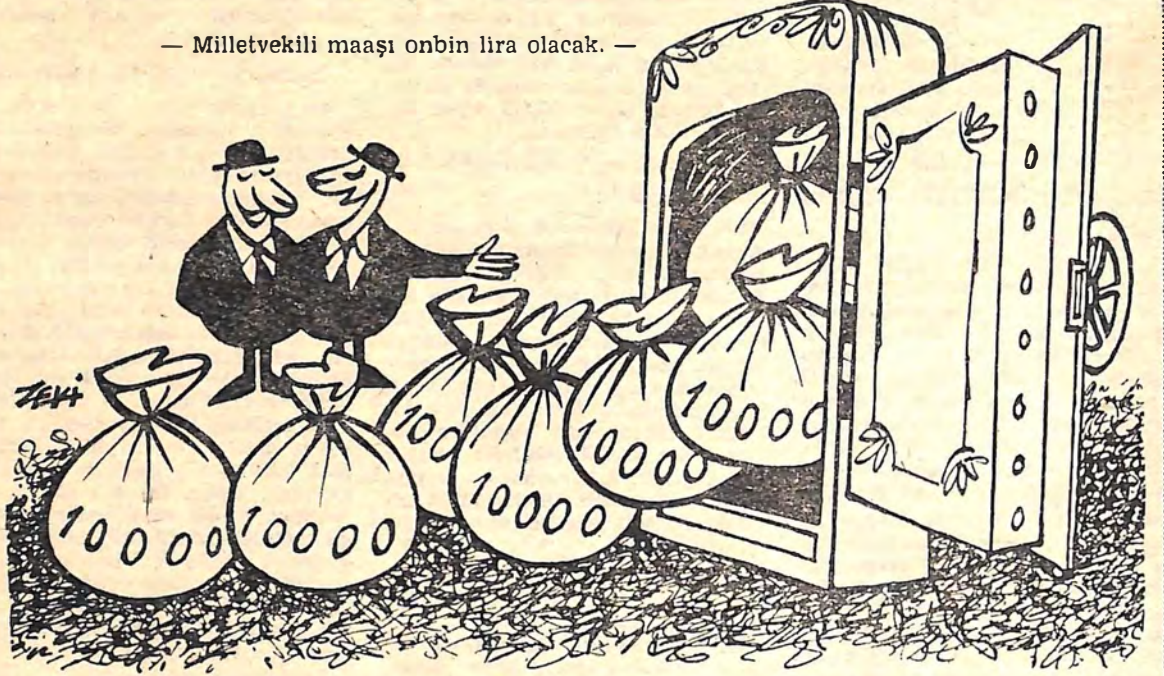
— Nurlu ufuklara doğru yol alıyordunuz.. dediği zaman vatandaşın yüreği heyecandan titrer, ufuklara doğru politikacıyla birlikte kanatlanmak duyguları içinde yeri göğü alkışlarla inletirdi.

Kim bulmuşsa güzel bulmuştu «nurlu ufuk» deyimini...

Nurlu ufuklarda neler yoktu ki?

Mutluluk nurlu ufuklarda idi, zenginlik nurlu ufuklarda idi, kalkınma nurlu ufuklarda idi, her şey nurlu ufukların kapsadığı bilinmez bir sihir içinde seçmenin gözünü boyayıveriyordu. Sandığa doğru koşan vatandaşlar, nurlu ufuklara çabucak varmak için oy pusulalarını atmak üzere kuyruğa giriyorlardı. Nurlu ufuklar bir cennetti. Orada ne polis dayığı vardı, ne jandarma dipçigi.. orada sefalet yoktu, orada işsizlik yoktu, orada susuzluktan çatlamış

— Milletvekili maaşı onbin lira olacak. —

— Milletvekillerini buraya kapatma yahu!.. Sonra iktidar partisi Mecliste nasıl çoğunluk sağlar?..

tarlalar yoktu, orada sade suya çorbayla günü gün etmek yoktu; orada devlet daireleri tıkır tıkır işler, vatandaş bugün git yarın gel denmezdi; orada haksızlık ve adaletsizlik de yoktu. Nurlu ufuklarda rüşvet, yolsuzluk, yalancılık ve zulüm yoktu. Yol orada idi, okul orada, fabrika orada idi, medeniyet orada, doktor orada idi, ilaç orada...

Ve her bir politikacı, Hazreti Musa kesilmiş, elindeki âsâyı Kızıldeniz'e sallayıp da kavmine yol açan peygamber edasıyla seçmene yol gösteriyordu:

— Vatandaşlaaaar.. diye kelimenin son hecesindeki «a»nın üstüne basarak, uzatarak, çekştirerek.

Aradan yirmi yıl geçti.

Yirmi yıl önce politikacıyla birlikte nurlu ufuklara doğru yola çıkan seçmen o gün yirmi yaşında ise, bugün kırkına basmıştır; otuz yaşında olanlar ellisine dayanmıştır.

Nurlu ufuklara varmak için, yirmi yıldan beri yürüye yürüye, ne

dizlerde derman kalmıştır, ne bacaklarda takat...

Ama çevremize bakıyoruz...

Artık ufuk var, nurlusu yok.

Kızgın çöllerde serap peşinde bir ömür tüketmiş seyyahların yorgunluğu sarıyor dizlerimizi...

Politikacı hâlâ nutuk kürsüsünde...

Ve hâlâ işaret parmağını uzatarak:

— Nurlu ufuklar.. diye haykırıyor.

Diz boyu çamur içindeki gecekond

semtlerinde nurlu ufuklar diye

bağırıyor, susuz köylerde nurlu

ufuklar diye bağırıyor, işsizler ordu-

sunun önünde nurlu ufuklar diye

bağırıyor; borç-harc içinde kendini

kaybetmiş vatandaşın, borç-harc

içinde ne yapacağını şaşırması bir

toplumun içinde şaşırmanın tek a-

dam var:

— Politikacı!

Uzay aracı Ay'a varsa da, astronot

Ay toprağından dünyanın fotoğrafını

çekse de, yirmi yılda yirmibin yeni

keşif insan hayatına girip dünyanın

çehresini değiştirse de, medeniyet Afrika'nın sömürge ülkelerinde Yirminci Yüzyılın ateşini yaksa da, elektronik beyinler bin insanın bin yılda yapacağı hesabı iki saatte sonuçlandırırsa da, Amerika ile Avrupa arası sabah kahvaltısıyla öğle yemeği kadar yakınlaşsa da, bizim politikacı değişmez. Memleketin dargelirli ve yoksul vatandaşlarının çevrelediği kürsüsüne çıkacak, işaret parmağını uzatarak:

— Nurlu ufuklar.. diye nutkunu atacaktır.

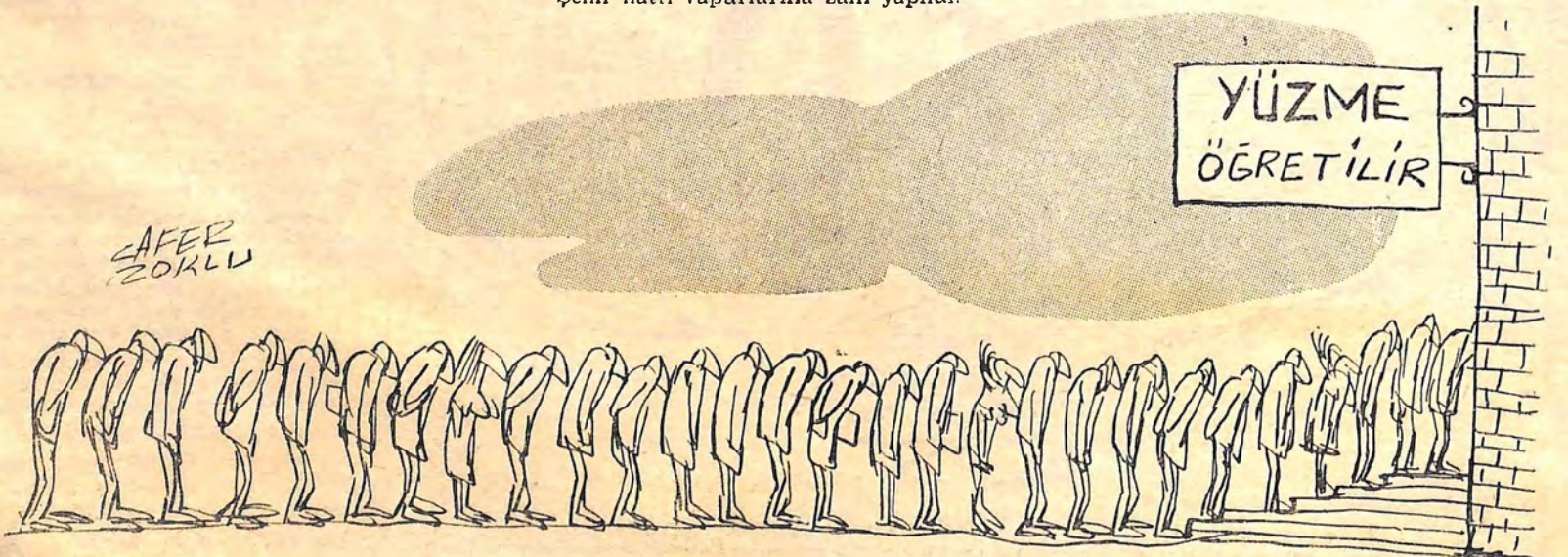
Yirmi yılda yürüye yürüye geldiğimiz şu noktada nurlu ufuklara varamadığınız gibi, bu gidişle varamayacağımız anlaşıldı.

Bir Atatürk'ümüz vardı güneş gibi parlayan, biz onun doğduğu ufuklara bir yana bırakıp, karanlığa doğru yürümekteyiz.

Bu yürüyüşün sonunda nurlu ufuklara varılır mı hiç?

AKBABA

— Şehir hattı vapurlarına zam yapıldı. —

Yazısız

Mini etek vergisi

MUZAFFER İZGÜ

BAY ilgili yeni vergileri açıklıyor:

— Muhterem gazeteci arkadaşlarım, dedi, yeni vergileri maddelenecek olursak, şöyle:

Madde 1 — İŞGALİYE VERGİSİ:

Bu vergiyi daha çok hanımlardan alacağız. Bazı hanımların, kalça ve göğüsleri, belediye nizamlarına uygun olmayacak derecede haddinden fazla iri. İşte bu kadınlardan işgalîye vergisi alacağız arkadaşlar. Sosyal adalet ilkelerine uygun olarak, iri göğüslerden, iri kalçalardan daha çok vergi, küçük göğüslerden ve dar kalçalardan daha az vergi. Ayrıca, vergi birtakım kategorilere de ayrılmış bulunuyor. Yaşı onbeş ilâ yirmi olanlardan yılda ikibin, yaşı 20 ilâ 30 olanlardan yılda bin lira, yaşı 30 ilâ 40 olanlardan beşyüz lira, yaşı 40 ilâ 50 arasında olanlardan ikiyüzelli lira vergi alınacaktır. Elli yaşından büyük hanımlarımız bu vergiden muafırlar.

Madde 2 — KAHKAHA VERGİSİ:

Bu vergi yalnız kakhaha atanlardan alınacaktır. Umumi yerlerde kakhaha atanlar, attıkları kakhahanın cinsine göre vergi vereceklerdir. Bunda da sosyal adaletle fazlasıyla dikkat edilmiş olup, gülümseyenlerle, kıkırdayanlarla, kakhaha atanlar bir tutulmamışlardır. Gülümseyenlerden kıkırdayanlardan daha az,

kakhaha atanlardan daha çok alınacaktır. Gülerken katılanlar vergi dışı bırakılmışlardır. Yalnız şunu hatırlatmak isterim ki, memleketin haline güldüğü tesbit edilenlerden bu vergi yüzde beşyüz cezasıyla alınır. Bu konuda pişmanlık dilekçesi falandaki kabul edilmez.

Madde 3 — ÇOCUK DOĞURMA VERGİSİ:

Bu vergi her çocuk doğuran kadının kocasından alınacaktır. Mükellef burada çocuk değildir. Çocuk, doğduktan sonra tartılacak, kilo başına vergi hesaplanacaktır. Çocuğun kilosu bin liradır. Aradaki gramlar, beşyüz grama kadar olanlar sayılmayacak, 501 gramdan fazlası bir kilo sayılacak ve vergi ona göre tahakkuk ettirilecektir. Düşükler, dokuz aydan önceki doğumlar vergiye tâbi değildir. Arkadaşlar, bu vergiyi koymakla memlekette doğum kontrolunun kendi kendine halledileceğine inanıyoruz.

Madde 4 — SÜNNET VERGİSİ:

Bu vergi sünnet düğünlerinde bir defaya mahsus olmak üzere alınacaktır. Bir ilâ beş yaşındaki çocuk sünnetlerinden bin lira, beş ilâ on yaşındaki çocuk sünnetlerinden üç bin lira, onbeş ilâ yirmi yaşındaki genç sünnetlerinden dörtbin lira, yirmi yaşından büyük adam sünnetlerinden beşbin lira vergi alınacaktır. Ayrıca yirmi yaşından büyüklerden gecikme zammı olarak, bu verginin yüzde onsekiz fazlası tahakkuk ettirilecek, ödemeler sünnet yapılmadan önce yapılacaktır. Vergisini yatırmayan sünnet olamayacak-

tır. Kaçak sünnet yaptırımlar, buna teşebbüs edenler, kaçak sünnet yapan sünnetçiler en ağır cezalara çarptırılacaklardır.

Madde 5 — BIYIK VERGİSİ:

Bu vergi de yalnız erkeklerden alınacaktır. Maddede açık olarak belirtildiği gibi arkadaşlar, yalnız bıyık bırakan mükelleflerden alınacaktır. Yetmiş yaşından sonra, bıyıklanan kadınlar dahi bu vergiden muafırlar. Arkadaşlar, bunda da sosyal adaletle gerektiği şekilde dikkat edilmiş, uzun bıyıktan daha çok, kısa bıyıktan daha az vergi alma kuralı göz önünde tutulmuştur. Bıyıklar, defterdarlıkta özel komisyonlar önünde milimetrik cetvellerle ölçülecek ve vergi ona göre alınacaktır. Yeni terlemiş bıyıklar dört yıl vergiden muafırlar. Vergiden kurtulmak için bıyık kesmek de işe yaramayacak, mükellefin altı ay önceki durumu, bıyıklı veya bıyıksız olduğu bağlı bulunduğu daireden veya iş yerinden sorularak vergiler ona göre tahakkuk ettirilecektir. Yani kısaca şunu söylemek istiyorum ki, bıyık kesmekle vatandaş vergiden yakasını kurtaramıyacaktır.

Madde 6 — BEKARLIK VERGİSİ:

Arkadaşlar bu vergi müzmin bekârlardan alınacaktır. Sosyal adalet ilkesine göre kadınlar yine bu vergiden muaf tutulmuşlardır. Memleketimizin koşulları, kadınların erkeklerle evlenme teklif edemeyeceklerine uygun olduğundan, vergi yalnız erkeklerle mahsustur. Kanunda müzmin bekârı şöyle tarif etmekteyiz arkadaşlar. Yaşı otuzbeş olup, şim-

diye dek armuda saplı, üzüme çöplü deyip evlenmeyen erkek mükellefler, müzmin bekârdırlar. Müzmin bekârlar evleninceye dek, her yıl beşyüz lira vergi vereceklerdir. Evlenme cüzdanını defterdarlıklara ibraz edenler derhal vergiden kurtulacaklardır.

Madde 7 — TAKMA ALET F. DEVAT VERGİSİ:

Bu vergi yalnız bayanlardan alınacaktır. Takına şeyler kullanan mükellef bayanlar bu vergiyi, taktıkları şeyin cinsine göre vereceklerdir. Takma göğüs, takma kirpik, takma saç, takma diş, vergiye tâbi olacaktır. Yanlış beyanda bulunanlar şiddetle cezalandırılacak, bu arada mükellef evliyse, kocaları beş yıldan on yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılacaktır. Yalnız, doktor raporuyla her tarafının takma olduğunu ispat eden hanımlar vergiden muaf tutulacaklardır.

Madde 8 — NAMUS VERGİSİ:

Bu vergi sadece namuslu vatandaşlardan alınacaktır. Namussuz vatandaşlar, namussuz olduklarına dair mahalle muhtarından tasdik ve semt karakolundan derkenarlı bir ilmihaber getirdikleri takdirde vergiden muaf tutulacaklardır. Namuslu oldukları halde, muhtara ziyafet çekip, namussuz ilmihaberi alanlar elbette namussuzluklarının cezasını çekecek, kanun bu gibilerin yakasını bırakmayacaktır. Ayrıca, «Namusu İki Paralık» tır diye ilmihaber getirenlerin yedi sülâlesi vergiden muaf tutulacaktır. Yedi sülâle sayımını mal müdürlikleriyle nüfus memurlukları bir arada tesbit edeceklerdir.

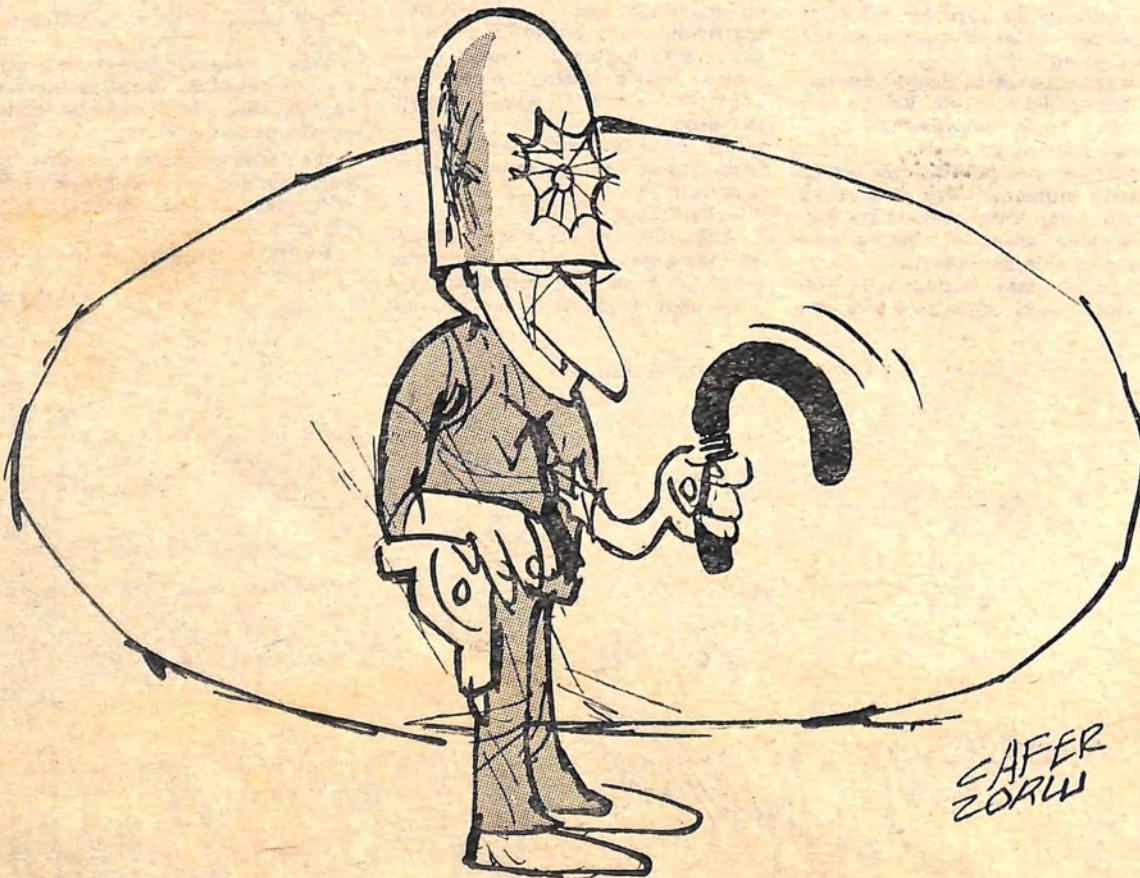
Madde 9 — KAŞINMA VERGİSİ:

Bu vergi, yalnız parasızlıktan, bir de dayak için kaşınanlardan alınacak, bit, pire, uyuz, siville kaşınlarından alınmayacaktır. Parasızlıktan kaşınma, alenen ve de hakareten yapılsa, vergi bire beşyüz ceza ile tatbik edilecektir.

Madde 10 — MANZARA SEYRETME VERGİSİ:

Bu vergi, durup da manzara seyredenlerden alınacaktır. Arkadaşlar siz de takdir edersiniz ki, manzaradan manzaraya fark vardır. Bir deniz kenarını seyretmek başkadır, bir kaya parçasını seyretmek başkadır, bir trafik keşmekeşini seyretmek yine başkadır. Bunlardan ayrı ayrı vergi alınacaktır. Pencere silen hizmetçi manzaralarını seyredenlerden, vergi iki misli tahakkuk ettirilerek alınacaktır. Plâj manzaraları verginin en yüksek dilimini teşkil etmektedir. Ayrıca, buralarda gözlük altından manzara seyretmek, plâj kabin deliklerinden manzara seyret-

Toplum polisi de boykot yaptı. — Gazeteler —

CAFER ZORLU

Yazısız

Ters bir gün

VEDAT SAYGEL

TAKVİMLER 2000 yılı Haziranının ortalarını gösterirken yeni bir güne gözlerini açanlar, duyup okuduklarının etkisiyle şaşkına döndüler.

Gazetede ki haberler nedeniyle lokmaları boğazına dizilen yaşlı başlı bir vatandaş:

— Allah sonumuzu hayra çıkarsın, diye söylenerek bıraktı kahvaltıyı. Ahlâkın, vicdanın zerresi kalmamış kimsede. Şu haberin korkunçluğuna bakın: «Şehirde yapılan arama taramada, silâhsız dolaşan 45 kişi tutuklandı!» Bu ne başıboşluktur Yâ-rabbi! Silâhsızların yuvalandıkları bu şehirde bedavadan yaşıyoruz vallahi! Yoo, artık durulmaz. Millet in burasına geldi! Nerede vatandaşın can ve mal güvenliği?...

Bir öfkeyle kalkıp giyinmeye başladı. Karısı dikildi karşısına:

— Sabah karanlığında nereye a-yol?

— Arkadaşları toplayıp vilâyete, polis müdürlüğüne gideceğim durumu protesto edeceğim! Gözlüğümü ver benim. Sigaramı, çakmağımı ver.

İstediklerini koşturdu kadın. Kapıdan çıkarken durup, ceplerini yokladı:

— Tabancalarım nerde?

— Yanında değil mi?

— Yok. Size bin kere söyledim ceplerimi karıştırmayın diye. Aldığınız şeyi, işi bitince hemen yerine koyun diye... Bul çabuk şunları!

— Dur canım sinirlenme hemen. Belki çocuklar almıştır. Al, bugünkü benim tabancamı vereyim. Akşama gelirken biraz meremli getirmeyi unutma. Evde zırnık kalmadı. Ansızın bir misafiriniz gelse de, silâh kullanmak zorunda kalsak kepa-ze oluruz!

Aynı dakikalarda radyoda haberleri dinleyen bir başka evin kadını:

— Koş ayol, koş, diye seslendi kocasına. Duydun mu?

— Neyi?

— Piyasadan toplanan nümunele- rin tahlili sonunda, 78 çeşit gıda maddesi temiz çıkmış!

— Bunları millete yedirenlerin el- lerini kırılmalı, dilleri tutulsun inşal- lah! Bizi zehirlemeye çalışıyor namussuzlar! Temiz raporu verilen bu

malları piyasadan kaldırmışlar mı bari?

— Hepsini nasıl kaldırırsınlar can- ım? Zaten topu topu 80 çeşitmiş.

— Yoo, göz göre göre sağlığını tehlikeye atamam.

Çabucak giyindi.

— Nereye?...

— Bu işin mücadelesini etmeye... Bir mala hem temiz raporu vermek, hem alenen satışına göz yummak nasıl olurmuş anlaşıyor bakalım!

Onbinlerce evden onbinlerce öfke- li insan «Bozuk düzene son, ahlâk- sızlığa paydos!» diye bağışarak so- kaklara dökülürken, başkent in siyasî çevrelerinde de harıl harıl bir faali- yet göze çarpıyordu. Birbirini ardın- ca patlak veren son derece vahim olayları görüşmek için parti genel merkezleri olağanüstü gizli toplantı- lar yapmış, muhalefet bu çok önem- li konuda hükümete karşı güc birliği yapma kararı almış, durumun nazik- liğini anlayan Bakanlar, eşli görülmemiş bir paniğe kapılmışlardı. Ak- saklık kolayca geçiştirilebilecek cinsten değildi ki, ört bas edilebil- sin. Millet hesap soruyordu, muha- lefet meydan okuyordu, basın, tari- himizin hiçbir döneminde görülme- miş bir başıboşluğun hüküm sür- mekte olduğunu yazıp duruyordu.

Kısacası memleket ve iktidar için tersliklerle dolu bir gün yaşanıyor- du. Gazetelere bakılırsa üst kade- medekilerin hepsi sorumluymuş, her biri kendini ilgilendiren konuda he- sap vermek zorundaydı. Bütün me- sele gıda maddelerinin talimatname- ye uygun olmasıyla, silâhsız 45 ki- şinin tutulmasından ibaret değildi ki... Dış seferden döndüğü gün bir ka- çakçılık ihbarı üzerine tutuklanan Akdeniz yolcu vapurunda gümrük- çülerin bütün çabalarına rağmen bir iğne bile bulunamamış, Ulaştırma ve Gümrük Bakanlıkları son derece müşkül durumda kalmıştı. Ne de- mek oluyordu yani bu? Alışılmış dü- zene karşı gelmek değil de neydi bu gemi mürettebatının yaptığı? İl- gilliler telefonun başından bir an bi- le ayrılmıyor, dakikada bir:

— Hâlâ bir şey bulunamadı mı? diye limana soruyorlardı.

— Maalesef bulamadık efendim.

— Geminin şüphelendiğiniz kısım- larını söktünüz mü?

— Evet, söktük.

— Bir de falakaya yıkıp sorguya çekin.

— Emredersiniz.

Neyse ki yarım saat sonra olayı öten sır perdesi kalkmış, pabucun pahalı olduğunu gören mürettebat, baklayı ağzından çıkartmıştı:

— Doğrusunu isterseniz kaçak malları bizzat kendim hazırlattım, rıhtıma taşıttım, diyordu geminin yağcısı. Unutulmuş. Ama hangi ine- ğin unuttuğunu vallahi de billâhi de bilmiyorum!

Eh, üçer beşer yıl yediler mi, bir daha unutmazlardı. Yolculardan ö- nce kaçak malları yüklerlerdi gemiye.

Adı geçen Bakanlıklar omuzlarına çöken yükün ağırlığından kurtulma- nın rahatlığı ile ortak savunmalarını hazırlarlarken, «Üniversiteye öğ- renci girebilir mi, giremez mi?» ko- nulu bir açık oturuma katılan İçiş- leri Bakanı kulağına fısıldanan her sözü önündeki kâğıda not ediyor, her nottan sonra gözleri kocaman kocaman açıyordu. Gelen haberler hiç de iç açıcı değildi. Bu ne garip, bu ne tersliklerle dolu alışılmışın dışında bir gündü Yârabbi!

Öğretim üyelerinden biri, ken- dilerinin ve öğrencilerin girmesiyle ü- niversite muhtariyetinin zedelenmi- yeceği tezini savunurken, Bakanın kulağına eğilen yeni bir haberci:

— Dağlardan inen 380 eşkıyanın 375 haneli falanca köye yerleşmesi- yle, evsiz kalan sabıkasız beş vatan- daş dağa çıkmış, diye fısıldıyordu.

Suçsuz beş kişi dağa çıkmıştı ha? Peşpeşe beş «of» birden çektik Ba- kan. Haydi eşkıyanın dağdan inme- sinde yadırganacak bir durum yok- tu. Fakat suçsuzların dağa çıkması ne oluyordu! Ya az önceki söylen- lerin hesabını nasıl verebilirdi?

— Son yirmidört saat içinde yurt- ta ne bir trafik kazası olmuş, ne de cinayet ve yaralama olayı... Üstelik üç aydır oturma grevi yapan falan fabrika işçileri sistem değiştirip ça- lışma grevine başlamamışlar mı! Normal zamanlardakinin üç misli fazlası da mal çıkartıyorlarmış!

Kendi sorumluluğunda olduğu hal- de bozulan asayişten kendi de kor-

kuyordu. Bir de şu üniversite olay- ları normale dönse...

Kalktı. Kürsüye yürüdü: — Öğretim üyeleri ile öğrenciler, istiap haddi kanununa göre üniver- siteye giremezler, dedi. Çünkü otuz yıldır «Üniversiteye polis girer mi, giremez mi» konusu tartışılırken ü- niversiteye polis girdi, jandarma gir- di, belediye zabıtası girdi, mevcut tamamlandı. Dışardan başka bir ki- şî bile giremez. Polis okuyacak, ho- casıyla talebesiyle bütün üniversite- liler vukuu muhtemel çatışmaları önlemek için dışarda nöbet tutacak! Bunun aksi, Anayasaya uygun düş- miyeceği gibi, memleketi de anarşi- ye sürükler.

Kürsüden indi, salondan çıktı, a- sayişi korumak için dağdaki beş suç- suz kişiyi nasıl indireceğini, birden- bire ardı arkası kesilen hilecilik, sahtecilik, silâhsızlanma, kaza yap- mama olaylarını nasıl önleyeceğini düşünerek arabasına bindi.

Takvimler 2000 yılı Haziranının or- talarını gösterirken tersliklerle do- lu gün hâlâ bitmemişti.

Bütçeyi denk bağladığı halde, ver- gi kaçırmayan bazı ahlâksızlar yü- zünden tahminlerin üstünde gelir kaydeden Maliye alışılmış düzeni bozmamak, memlekette huzursuzlu- ğun çıkmasına sebep olmamak için bütün uzmanları ile bu fazlalığı kal- dırmak için çareler arıyor; Kıbrıs tezini bütün dünyanın kendiliğinden kabul etmesine şaşan Dışişleri, bunda bir günahı olmadığını ispat etmek için savunmasını hazırlıyor; işçilerin çalışma grevine başlamala- rından ürken ilgili Bakanlık, maki- naları durdurmak için plân üstüne plân kuruyordu.

Ters bir gündü. Öyle ki, Meclis toplanmıştı da, kimse kimseye kö- tü bir laf bile etmemişti.

Vedat SAYGEL

★

Parmklarımı kullanmadım!

Patron, işe alınan sarışın daktilo- ya sordu:

— Kızım, kaç yıldır daktiloluk e- diyorsun?

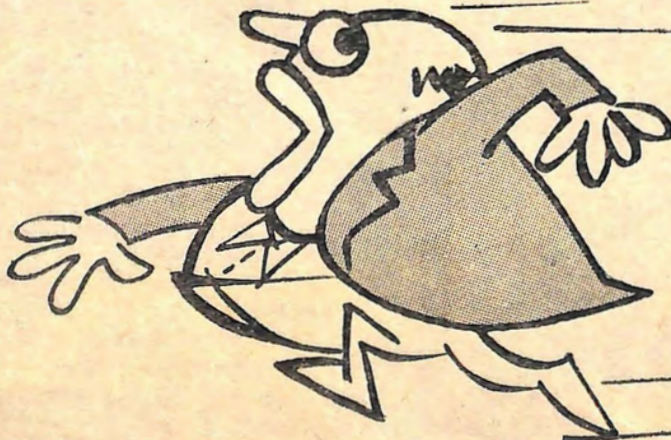
— Beş yıldan beri efendim!

— Güzel... Kaç parmakla daktilo yazabiliyorsunuz?

Genç kız, mini eteklerini biraz da- ha havalandıran bir kırtışla güldü:

— Valla.. bilmiyorum ki... Bugü- ne kadar, daktilo başında parmakla- rımı hiç kullanmadım da...

— Gazete kâğıdına yapılan zam tepki ile karşılandı. —

MEDET!..

ÖNCE size basit bir kural: İnsanların birlikte yapabilecekleri iş, teker teker yapabilecekleri iş toplamından fazladır.

Örnek:

Üç kişi onar dakika da uğraşsalar tek başlarına bir sandal karraya çekemezler. Ama üçü aynı anda sandala asılırlarsa bir kaç saniyede başarırlar o işi.

Bizim memlekette işbirliği gereğinden, elele vermekten, dayanışmaktan falan çok laf edilir. Atasözümüzü bilirsiniz:

— Bir elin nesi var? İki elin sesi var!

Bazı sigara paketlerinin üstünde hâlâ rastlanan dört kenetlenmiş el resmini ve «Milletçe Elele» yazısını gördükçe acı acı gülümsemeden edemiyorum.

Milletler içlerinde, çoğu zaman çıkarları çatışan sınıflar ve zümreler barındırırlar. Ben milletçe elele olmamızdan geçtim; o sınıf ve zümreler içinde azıcık dayanışına olsun razıyım.

Oysa o konudaki bütün edebiyatımıza, parola ve atasözlerimize rağmen bugün gerçekte her çeşit dayanışmadan bizimki kadar yoksun toplum güç bulunur. Aynı safta ortak çıkar ve eğilimleri paylaşan kişiler bile elele değil, boğaz boğaza.

Bu durum beni o kadar bunalıyor ki, ne zaman, nerede, ne alanda olursa olsun işbirliği lafı duyunca heyecanla kulak kabartıyorum.

Geçenlerde Çin'le ilgili bir haber çarptı gözüme:

Bazı bilginler hesaplamışlar, eğer dünyadaki bütün Çinliler birer iskemle üstüne çıkıp aynı anda yere atlasalar bu darbenin toprakta yaratacağı sarsıntı büyük çapta depremlere yol açarmış. Daha yüksek bir yerden atarlarsa sarsıntı o ölçüde şiddetlenirmiş. Gerekli jeolojik bilgileri topladıktan ve çok ince hesaplar yaptıktan sonra kolektif atlayışın açısını ayarlayarak yeraltı dalgalarının yıkıcı etkisini belirli bir noktada toplamak, yâni meselâ Avrupa'daki bir büyük şehri öylece yerle bir etmek de mümkünmüş.

Gördünüz mü işbirliği imkânını?

(Doğrusu bunu okuyunca azıcık da midem bulandı. Bizde biraz fazla sık deprem oluyor; büyük şehirlerimiz yerle bir edilmese bile köy ve kasabalarımız epeyce yıkılıyor.

Atatürk'ün ölümünden bu yana hükümetlerimizin sürdüğü parlak dış politika sayesinde bütün komşularımızla durumumuz malûm. Birbirimizle olduğumuz gibi çevremizdekilerle de ya açıkça düşmanız, yahut «Bil bakalım dost muyuz düşman mıyız?» oyunları oynamaktayız.

Hal böyleyken gelin de düşünmeyin bakalım:

— Sakın küçük komşularımızdan birinin tüm nüfusu, ara sıra iskemlelerden falan atlamakta olmasın?)

Bu sabah Şikago'dan gelen bir haber ise işbirliği imkânları konusunda bambaşka bir ufuk açtı gözlerimin önünde.

Efendim, insanların her yerde haydutlardan, hırsızlardan, uğursuzlardan korunmasını kendine konu edinmiş Milletlerarası Güvenlik Birliğinin o şehirde yapılan yıllık toplantısına bilimsel bir rapor sunulmuş.

Saldırı ve soygunları önlemek yahut haber vermek için alarmları, çeşitli sirenler, canavar düdüklere falan imal eden bir büyük şirketin laboratuvarlarında bazı bilginler «İnsana en çok dehşet verici sesin ne olduğu» konusunu uzun uzun araştırmışlar.

Üstünde denemeler yapılan kişilerin çoğu ipten kurtulmuş harami takımıymış. Tecrübeli hırsızlar, şampiyon soyuncular, birinci sınıf caniler de varmış aalarında.

Bu herifler canavar düdüğü kabilinden kuru gürültülere hiç pa-buç bırakmamışlar. Ne patırtı koparsa kopsun, işlerini tam bir soğukkanlılıkla tamamlayabileceklerini güzelce ispatlamışlar.

Ancak bunların en kaşarlanmısını bile şaşırtan, hiç değilse bir an duraklatıp akıllarını karıştırabilen bir tek gürültü varmış.

O da neymiş, biliyor musunuz? Kadın çığlığı.

Evet, her halde milyonlarca yıllık bir şartlanma sonucu, cıyak cıyak haykıran bir kadının sesi en zorlu erkeğin bile hafiften e-lini ayağını titretiyormuş.

Hele birden fazla kadın aynı anda bağırırsa başlarsa...

Öyle bir felâkete birkaç saniyeden fazla dayanabilen babayiğit çıkmamış!

Şikago'daki milletlerarası toplantıya rapor sunan uzmanların herkese bilimsel öğüdü:

— Her hangi bir soygun ya da zorbalık denemesi karşısında, olay yerindeki bütün kadınlar hep birden ve avazları çıktığı kadar çığlık atmaya başlamalı. Henüz teknik, bundan etkili bir ses silâhı geliştirebilmiş değildir.

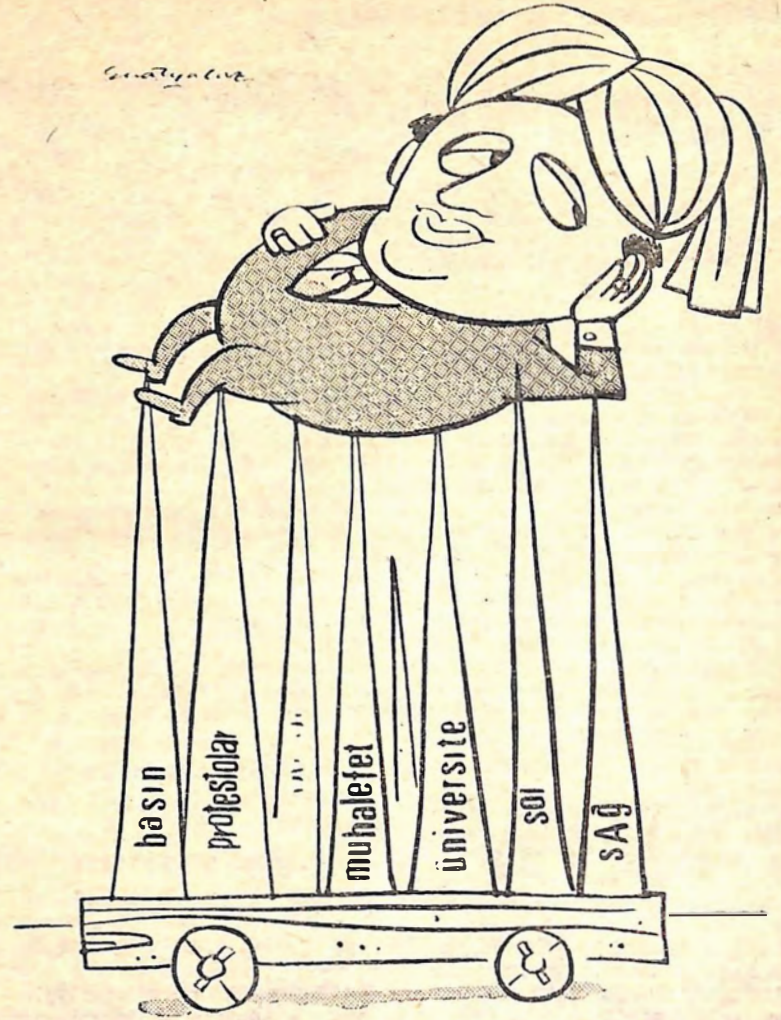
Başka konularda çağdaş tekniğe pek kulak astığımız yoktur; gelin bari şu işte uzman öğüdü dinleyelim. Yurdumuzdaki soygunlar ve zorbalıklar karşısında elbirliği yapamıyorsak kadınlarımıza sesbirliği de yaptıracağız değiliz ya.

Sözleşelim, belirli bir günün belirli bir dakikasında hep birden yüzlerini Ankara'ya dönüp bassınlar çığlığı:

— İmdaaaaaat!..

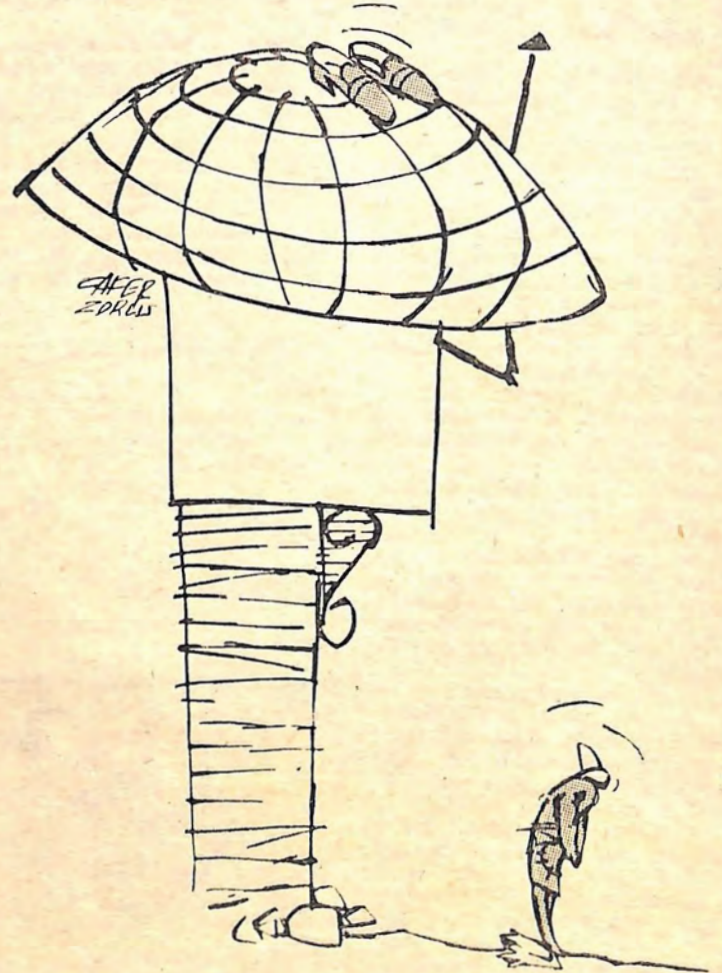
Ya duyurur, ya da bir şeyler deviririz.

Refik ERDURAN

Bir politika fakiri!

Dünyanın en pahalı ayakkabıları Türkiye'de satılıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Gece yarısı Şeytanları

ŞEMSI
BELLİ

SADO, ALİ, RAMAZAN

— Ula baa bahl!... Aha bu Alaman kızlarının elinden zehhr içilir, zeh-hir!...

— Möchten Sie erlauben Frau?

— Ula gardaşım, tavvuh yiya yiya garının içi tavvuh çifliğine dön-müşdür... Yoh mu bu melmeketin daha başka yemeği?

— Was ist, denn dabe Herr Ali?

— Rammozan!... Geççik lı tta pırs dıki, a bemi çı?

— Söyle o Alaman gızına, de ki, Rammozan Efandi benim emşeridir, de! Egerki varısa bi başka gız arkadaşılafon etsin, söyle!... Tilafon çeksin ki aha buraya gele de tavvuh yiye!... Ve de Alaman birası içek!...

— Eyi, hoş emme Sado'yu ne yapacahsın? Birez soyna Sado da gele-cek buruya!...

— Neydek Sado'yu gardaşım? Cen-nemin dibına gelsin Sadol... Sado'nun gancığı var. İzmirli gızınan meteris otırmış Sado! Bi de gelip bizim gızlara mi ortağ olacak Sado?

Elleriyle, ağızlarıyla, dişleriyle, par-maklarıyla tavukları; gözleriyle de masalarında oturan Alman kızını ye-meye çalışıyorlardı.

Adının Ramazan olduğu anlaşılan kara kaytan bıyıklısı, ara sıra masan-ın önünden geçen garson kızlara da en az parmakları arasındaki ta-vuğun buduna baktığı gibi bakıyor-du.

İlk önce kendilerine birer duble bira ısmarladım. Sonra kalktım ye-rimden, ağır ağır masalarına yaklaştım:

— Misafir kabul eder misiniz? de-dim.

Ramazan ilk önce şaşırıldı. Arkada-şı ise yan gözle beraberindeki Al-man kızına baktı, kuşkulu nazarlar-la. Acaba tavladığı kızın bir takın-tısı mıyım, diye. Sonra buyur etti-ler masalarına.

İkisi de Orta Anadolu'dan. Biri Erzincan'lı, diğeri Elâzığ'lı. Türkiye'den gelmiş, geçici bir ko-nuk olduğumu anlayınca biraz ferah-ladılar. Erzincanlı Ali, beni yanın-daki Alman sevgilisine takdim etti Ramazan ise huzuru kaçmış insan-ların tedirginliği içindeydi.

Biz henüz hoş-beşe başlamıştık ki Sado geldi. O da Elâzığ'lı. Palu'dan mıydı, yoksa bir dağ köyünden mi, aklımda kalmadı.

Başladık bu kez Sado ile sohbet: — Sadık, ne zaman geldin Alman-ya'ya?

— Bu bahar geliyorsun tam üç sena olırsın. Bir sena aha bu çeşit or-talarda dolaşırsın. Bir senanın üs-düne bir sene daha geçiirsin, olı-rsın iki sene. Bu sefer Şututgard'a gidiirsin!...

— Hangi işte çalışıyorsun?

— Aha bu yollara gum tökirsün. Gum tökirsün ki kimsaniü ayağı gaymırsın buzların üsündü. Ala-man Beladiyasi çoh para veriirsin!

— Para artırabildin mi bari?

— Niya artırımırsın ki? Artırırsın. Melmekette yeddi çonciğ köleniz var-sın. Yeddi çonciğ içün zam verir-sin Alaman Beladiyasi! Başga işde bu gadar zam vermiirsin heç bi kes-mel

Sado, hem konuşuyor, hem de A-li'nin yanındaki Alman kızına baki-yordu kaçamak gözlerle. Ramazan da elindeki tavuğun son kemiklerini sarı dişleriyle sıyırmaya çalışırken gözlerini kızın göğüslerinden ayır-ı

mıyordu. Tedirginliğini tatlı bir es-priyle silmeye çalıştı. Sado'ya göz-lerini diktı:

— Tavvuh göskü mi yiyeceksin, dedi, yohsam canın pilic mi istiyi?

Sado huylandı. Açıkta açığa işi zevzekliğe boğan Ramazan'a kızmış gibiydi:

— Ben heç bi şey yemiirsin, dedi. Benim ağzısı tavvuğa, pilice daha a-lışmamışsin!...

Bir yandan sohbet devam ederken bir yandan da garson kızlar birala-rımızı yeniliyordu.

Sado: — Patatez ekmağı heç eyi yen-miirsin! dedi. Sonra masaya bira ge-tiren sarışın kıza döndü:

— Tankişi! diye gülümsedi.

— Ne söyledin kıza Sadık?

— Tankişi söylüirsin, yani teşak-kür ediiirsin!

GECEYARISI ŞEYTANLARI

Pension Flora'ya döndüğüm za-man vakit ikindi üstüydü. Salonda iki genç kızın beni beklediğini ha-ber verdiler. İndim aşağı.

Biri Simens'li kızlarımızdan Güler isminde İstanbul'lu bir yurttaşımız:

— Şemsi ağabey, dedi, bir akşa-mınızı bizim konuğumuz olarak ge-çirmenizi rica edeceğiz. Simens'li kız arkadaşlar sizinle toplu olarak bir akşam yemeği yemek istiyoruz. Bu iş için beni görevlendirdiler!

Diğer hanım misafirim de Yayla Gazinosu'nda güzel yurt türkülerini dinlediğimiz Malatya'lı Can Yarahı idi.

Bir süre onlarla sohbet ettik. Bir kaç geceden beri yorgun ve uyku-suz olduğum için çağrılarına daha elverişli bir günde uyabileceğimi söyledim.

Meğer her şeye rağmen dinlenmek yine nasip olmayacakmış bize. Pen-sion Flora'daki odamın çevresinde-ki tüm odalar turist kızlarla dol-muştu. Danimarka'dan, Hollanda'dan, Belçika'dan gelmiş on'a yakın

genç kızın tıpkı Türklerin Viyana'yı kuşatması gibi odamın dört bir ya-nını kuşattıklarını ancak gecenin geç saatlerinde farkettim.

Dinlenmek için yatağıma uzanmış-tım. Belki de hafifçe uyuklamıştım. Müthiş bir gürültü-patırtı ile yatak-tan fırladım.

Merdivenlerde, salonlarda koşu-malar, tepinmeler, dışı dışı kahka-halar birbirini kovalıyordu.

Salona çıktığım zaman... uyyyy babooovvv... cins cins, çeşit çeşit, boy boy, tip tip, cici cici taylar, kıs-raklar kişniyordu koridorlarda.

Hepsi fitil gibi sarhoştı. Etekleri, çizmeleri, bacakları kendilerinden daha fazla sarhoştı.

Saate baktım.. geceyarısı olmuş... Eh.. demek ki bir-kaç saat uyukla-mışım yatağın üzerinde...

Tekrar odama girmeye hazırlandı-ğım sırada elindeki tenekte kutudan kâğıt bardağa Hollanda birası dolu-ran bir turist kız yolunu kesti:

— S'il vous plaît Monsieur!

— Oh!... C'est très tard Mademo-iselle!

İster istemez diktik bardağı tepe-ye...

Gözlerim etrafta cankurtaran si-midi gibi bir başka konuk arıyor.. bir erkek.. bir başka insan... Bir Sado da olabiliirdi bu.. bir Ali de.. bir Ramazan da...

Yok... Kimsecikler yok, sarhoş kızlardan başka.. pansiyonun bu ka-tında zaten pek kimse yoktu.. turist kızlar, her halde bugün gelmiş ol-malılar.. Belki geceyi bir kulüpte geçirdiler.. içtiler... Sonra yatmak için pansiyonlarına geldiler... Gel-diler ama.. yarım düzineden fazla genç kızın ortak psikolojisi.. onların diri vücutlarındaki kan damarlarına karışmış olan alkol.. ve akreple yel-kovanın gösterdiği rakamlar... Bu üç faktör bir araya gelince, gecenin bu ıssız saatinde «Pension Flora» nın üst katı savaş alanına döndü...

Güzel bir genç kızla gecenin güzel

ve ıssız bir saatinde karşılaşmak «Hissi piyango» nun belki en büyük ikramiyesidir!...

Ama her biri birbirinden sarhoş, her biri birbirinden ilginç ve tatlı, her biri birbirinden azgın yedi genç kızla gecenin geç saatlerinde karşı-laşmak.. hem de yatak kıyafetiyle karşılaşmak.. bir amorti bile değıl-dir!...

Teneke kutuları açıp Hollanda bi-rası içmekten başka.. şuursuz çağıl-tıların ortasında dışı kahkahaları dinleye dinleye üzülmeekten, ezilmek-ten başka.. ortalara fırlatılan bel kemerlerine, çizmelere, kalpaklara melül-mahzun bakmaktan başka... ne halt edersiniz ki?

O gece... O fırtınalı Münih gece-si.. sabaha karşı.. çok önemli bir karar verebilmek için en büyük sıkıntıyı geçirdim.

Bir kaç gün sonra Türkiye'ye dön-mek üzere uçakta yerimi ayırtmış olmama rağmen şeytan dürttü, daha doğrusu şeytanlar dürttü.. Orta Av-rupa yolculuğuna daha bir kaç haf-ta devam etsem.. nasıl olur acaba? diye diye etrafı ağarttım... Uykumu kaçıran şeytanlar, Almanya'dan Fransa'ya, oradan İtalya'ya geçecek-lerdi...

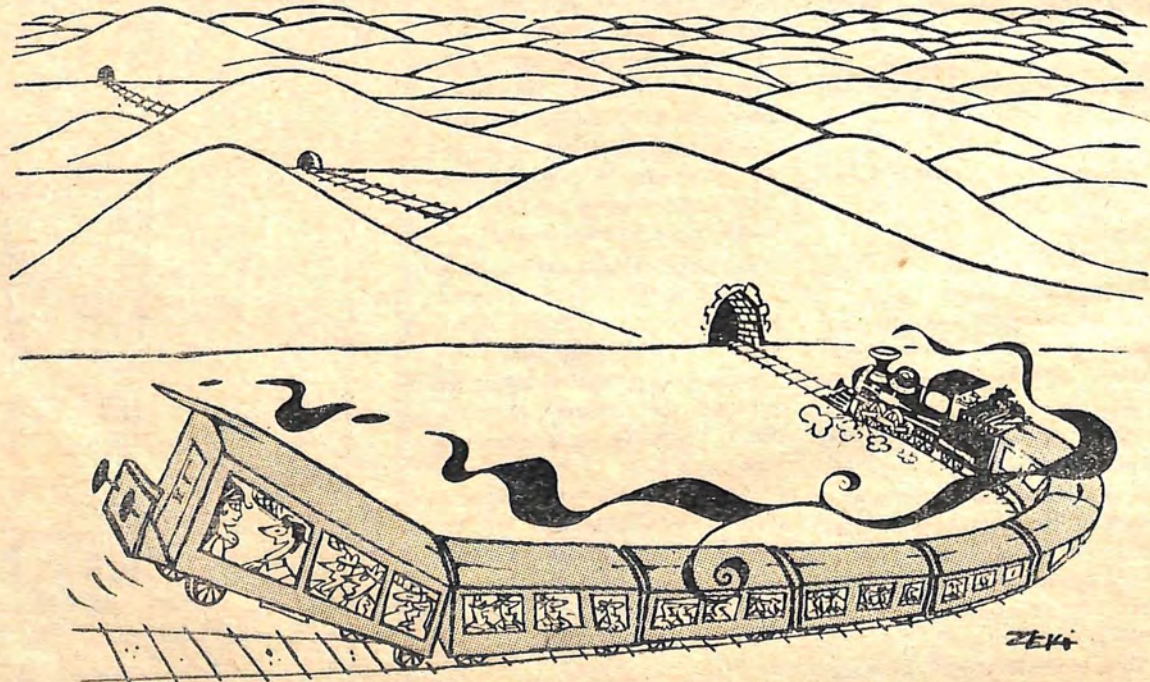
Eh... Biz de beyin yıkamak için çıkmamış mıydık bu geziye? Politi-kanın kiri ve pası ile bulanık beyni-mizi arıtacak, ısıtacak ve dinlenmiş bir kafa ile Anavatana dönecektik yeniden kişiliğimizi bulmak için...

Kendimi yokladım. Beynimi yokla-dım biraz. Bana kalırsa henüz tam anlamıyla yıkanmış değildi beynim. Ve henüz dilediğim gibi kişiliğimi bulamamış sayılırdım... Şöyleeee bir İtalya'ya kadar, Fransa'ya kadar.. hattâ beni bu yolculuğa —dumanlı kafalarıyla— zorlamaya çalışan şey-tanlarımla birlikte onların ülkeleri-ne kadar.. Hollanda'ya, Belçika'ya, Danimarka'ya kadar.. geziye devam etmekte kamusal ve duygusal yarar vardı bi dolu...

Sisli, buğulu, dumanlı bir Münih gecesinin şafağında hayatımın en e-nayice kararlarından birini daha ve-riyordum:

Seyahat programımı değil, Pension Flora'daki odamı değiştirmeliydim!.. İyi mi?

Şemsi BELLİ

Genç evliler balayında!..

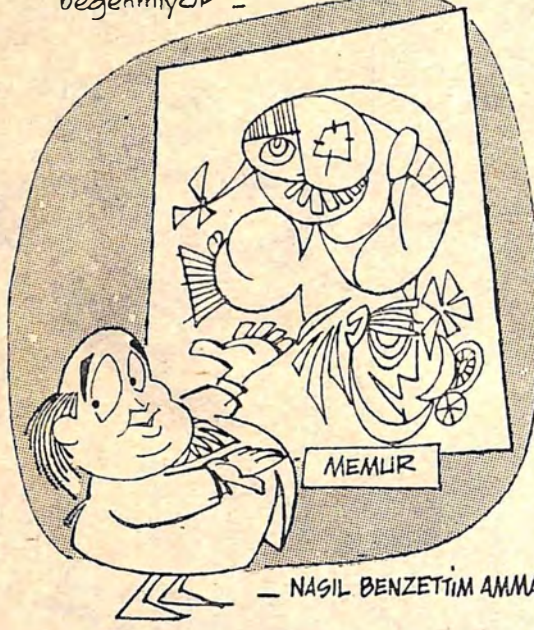
- Boykota giden Toplum Polisleri. "Biz Amerika'nın uşağı değiliz..." dediler -

- Personel Kanununu kimse beğenmiyor -

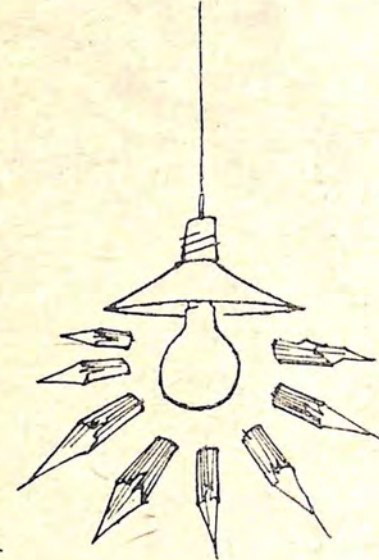
- Elektriğe zam var. -

YAZISIZ

- NASIL BENZETTİM AMMA!

YAZISIZ

YEDİ

PAZARTESİ

Memlekette şenlik var

Personel Kanunu Tasarısının getirdiği huzursuzluk, gösteriler, yürüyüşler, vergiler ve askerlik hizmetlerinin yeniden düzenlenmesi...

İşte, memleketimizin son bir hafalık panoraması bu.

Aşırı akımlar sorunu, yolsuzluklar konusu, işsizlik, Anadolu'yu kasıp kavuran kuraklık, her şey, ama her şey geri planda kaldı günümüzün ekonomik dalgalarının yanında.

Dairedeki memur işi gücü unutmamış, tasarının kanunlaşmasından sonra eline geçecek maaşı hesaplıyor.

Dükkanını açan esnaf, beklenen vergi selinden zarar görmemek için birtakım çareler arıyor.

Durumdan ürken iş adamı, yatırıma ara vermeyi tasarlıyor.

Diğer taraftan öğrencisi işçisi, toplum polisliyle kolkola girmiş, unutulmuşluklarını duyurmak amacıyla cadde sokak dolaşıyor.

Yağmur duasına çıkanların avuçlarına yağın: Vergi, vergi, vergi...

Konuşsak, konuşma vergisi istenecek; sussak, susma vergisi...

Şairinden özür dileyerek, şu ünlü şarkıyı hep birlikte söyleyelim en iyisi:

Alacaklım efkârlanma gül gayrı
Vergi derdim biter bitmez ordayım
Mektubunda diyorsun ki: «Ver gayrı»

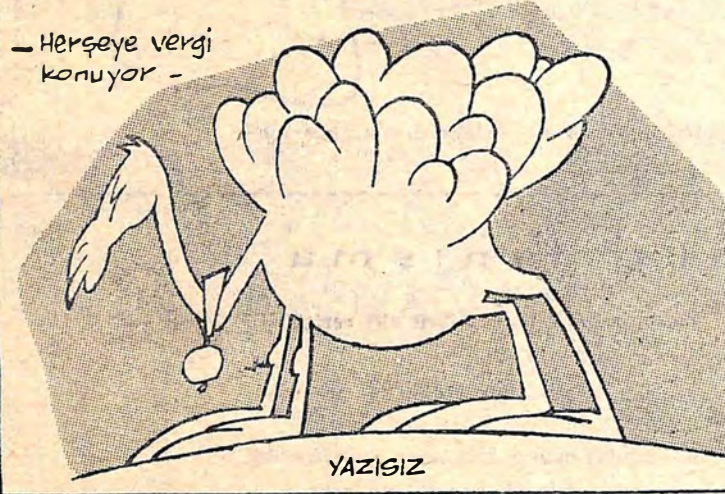
Bu sıralar cebim delik, dardayım.

Resmi, sivil herkes geçim derdinde

Dayanacak babayığitler nerde
Elbet bu ip kopar bir gün bir yerde

Yürüyüşler biter bitmez ordayım.

- Herşeye vergi konuyor -

YAZISIZ

Alacaklım ne söylesem boş gayrı
İşli işsiz hepimizde dert aynı
Tabak bir de, kaşıklarımız ayrı
Aslan payı kapar kapmaz ordayım.

SALI

Ümit formülü

Akdeniz Olimpiyatına yetiştirilmek amacıyla başlanan spor tesislerinin yarıda kalması üzerine, buna parasızlığın sebep olduğunu açıklayan Beden Terbiyesi Genel Müdürü Yenai, yeni kaynaklar bulunacağını söyleyerek şöyle devam etmiş: «Bütün ümidimiz, Loto'da...»

Tesislerin tamamlanmasını yine şansa bıraktık demek.

Zaten ülkece hayatını ümide bağlamış bir toplum değil miyiz?

Hükümetin bütün ümidi NATO'da...

Beden Terbiyesinininki LOTO'da...
Milletinki, TOTO'da...

ÇARŞAMBA

Aynı einsten

Nüfus Plânlama Derneği açıklıyor: «Türkiye'de normal insan ömrü 10 yıl uzadı.»

Kambur üstüne kambur diye buna denir işte!

Gaza zam, tuza zam, ekmeğe zam,

ıçkiye zam, suya sabuna, ışığa kömüre zam...

Derken çilemiz dolmamış olmalı, ömüre zam!

Eee, bütün artışlar gelecek değil a hükümetten... Ona inat bu 10 yıllık fazlalık da Cenabı Hak'tan!

PERŞEMBE

Fakat sonra?..

Mesleklerinde her biri birer otorite olan göz uzmanları çalışmışlar, didinmişler, yapmayı başardıkları ultrasonik gözlükle âmaların gözlerinin de sağlam insanlar gibi görmelerini gerçekleştirmişler.

Bilimle azmin elinden ne kurtulur. Âmalar da görürler. Fakat sanırsız özlemini duydukları dünyanın hayallerindeki benzemediğini görünce, tereddütsüz gözlük kullanmaya tövbe ederler.

CUMA

Biraz benziyor

NATO konusunda bir anket yapan Batı Almanya'daki Wickert Enstitüsüne halkın yüzde onyedisi, ilk bakışta soruyla ilgisi yokmuş gibi görünen çeşitli cevaplar vermiş.

«NATO, bir mide ilâcıdır.»

GÜN

«NATO, bir kimyevi formüldür.»
«Kuzey'de bir köydür.»

Bu yüzde onyedinin küçük bir kısmı da, «NATO, bir roman adıdır.» demiş.

Gerçeğe en fazla yaklaşanı da, bu sonuncusu galiba.

Yirmi yıldır sürüp gittiğine bakılırsa, bizim güçsüz tefrikalarına benzeyen bir şey olmalı.

CUMARTESİ

Yaratırız da...

En geri ülkelerde bile varken Türkiye'de televizyonun olmamasına şaşırıp kalan Amerika'nın Sesi radyosunun Genel Müdürü, Teknik Üniversitenin teknik imkânsızlık içinde yaptığı «Deneme yayını» nı görünce, «Doğrusu muziceler yaratıyorsunuz!» demiş.

İstesek daha neler yaratırız mister. Hârikalar yaratırız, mucizeler yaratırız, pahalılık yaratırız, huzursuzluk yaratırız!...

«Yeter» deseniz bile durmaz, bir şeyler yaratırız.

Bir yığın parti arasında rejim buhranı yaratan insanlara mucizenin lâfı mı olur?

PAZAR

Her yerde aynı

Elli liralık cezayı vermemek için adamın biri tam ellibin lira harcamış.

Hem de Belçika'nın en soylu ailelerinden birinin oğlu yapıyor bunu. Ne dersiniz, moda işte...

Vaktiyle soysuzluk sayılan bazı davranışların adı, çağımızda soyluluk oldu.

— Ayol, ne oldu sana kocacığım?.. Beni, evlendiğimiz gece bile bu kadar ateşli kucaklamamıştın!..

Plâjdaki tanışma

Bacakları gömülü,
Yumuşak ince kumda,
Perde gibi dağılmış,
Saçları omuzunda,
Sıcacık bakışları...

Çekinmeden uzandım,
Bir adım yakınma,

Önce gözgöze geliş ve kibrit alış veriş,
Şurdan burdan derken,
On dakıkada yosmanın oldum bir arkadaşı.

Heyecanım gizliydi, aklundan geçenler de,
Gülerek konuşarak eğlendik saatlerce...
Ama arzum denizdi bu dilberle elele.

Her şeye peki dedi,
Fakat denize asla.
Nice ısrardan sonra,
«Ah» dedi. «Girerim ya,
Kumda tedavideyim,
Romatizmam olmasa...»

Fikret YILMAZ

Suatyalaz

— Hayır, hayır!.. Ben «Her şeyi yiyecekleri kastetmiştim!..

(KARACAOĞLAN'DAN PERSONEL KANU)

K o ş n

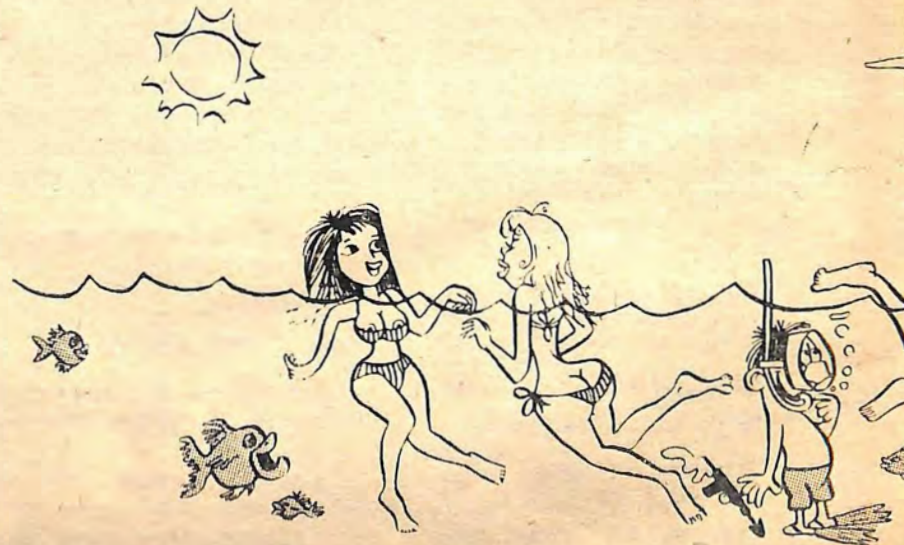
Neyleyeyim —Personel— i, zammı ben,
Âkıbeti, verdi olduktan kelli,
İstemem, ceplerim parayla dolsun,
Bakkallar, kasaplar duyduktan kelli.

Yalanmış refahın gerçeği, yalan,
Borçtan başka ne var, elimde kalan,
Bir eliyle verip biriyle alan,
Dostlar sırtımızda olduktan kelli.

— Bütçe kabul edildi. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

— Bizimki de bu yaz sual

eraber kullanırız!» derken, su ve

(TUNA)

alar

Tuta idim bir tezgâhın başından,
Kapa idim ortasından, ucundan,
Vazgeçeydim şu ücretten maaştan,
Delik cepten hemen düştükten kelli.

Fikret der ki, sonuç ne olur, bilmem,
Olmuşum bir memur, bir daha olmam,
Kanunda değişen özellik görmem,
Ben yine kilotla gezdikten kelli.

Fikret YILMAZ

— Aman bu erkekler, insanı gözleriyle çıplıplak soyuyorlar!..

Kiminsin sen?

Kuş olup, Meclisten yine,
Çıkan zamlar, kiminsin sen?
Tüccarı memur üstüne,
Salan zamlar kiminsin sen?.

Gel gidelim mağazaya,
Kendimizi donatmaya,
Bizî borçlara sökmaya,
Gelen zamlar kiminsin sen?

Baktım, katına sayına,
Benzettim kendim Karun'a,
Beni bir ayda oyuna,
Getiren zam, kiminsin sen?

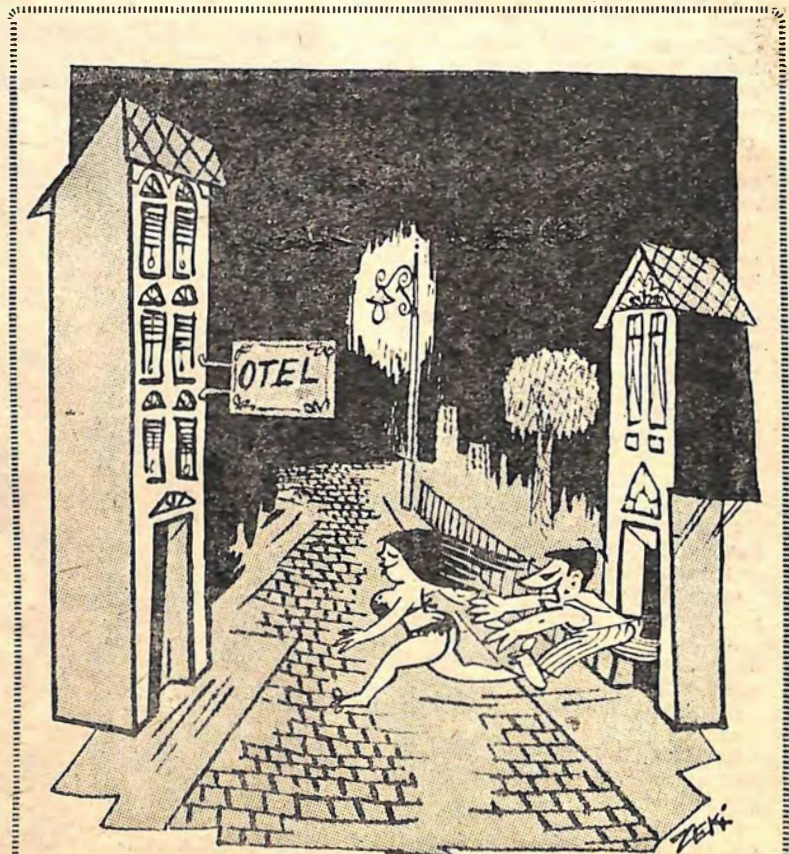
Senin methin eder diller,
Seni tutmak ister eller,
Kuruldu nice hayâller,
Sevgili zam kiminsin sen?

Tavamı tabamı yaptın,
Yedi kata havalandın,

Kurtardım menurunu sandın,
Batıran zam, kiminsin sen?

Fikret der ki, biz varalım,
Çıkaranları bulalım,
İzin verirse soralım,
Tatlı zamlar kiminsin sen?..

Fikret YILMAZ

MESHURLARA

21 SORU

SORUP
SORUŞTURAN

SUAVİ
SUALP

RAQUEL WELCH

BAHAMA adalarında uçaktan indiğimde öğle yemeğine üç dakika kadar vardı... Pasaportumu kontrol eden memura İngilizce ile karışık Türkçe:

«— Ver iz diz bayan Raquel Welch?» diye sordum...

O, aksi gibi bana Türkçe:

«— Şimdi (The Woman in Bahama) filminin setindedir... Orada bulursun ağbi...» demez mi... Tabii Bahama'da kendi lisanımla konuşan bir memur gördüğüm için çok memnun oldum... Memurun elini sıkarken:

«— Eyvallah ahbap, bakıyorum burada Türkçeni ilerletmişin» diyerek taksiye atladım. Taksi beni derhal Bahama adalarının arkasındaki ormanlıkta çalışan film ekibinin yerine götürdü... Taksiyi, parasını verip savdım... Ve ilerde binlerce kilovat ışık altında, elinde kamçı, filmdeki vahşi Amazon kadını rolündeki Raquel'in yanına gittim. Rejisör Nişan Hançer:

«— Stop!» dedi. Sonra «Ka evlâdım, tam film çekiliyorken sen ne halt yemeye müdahale edorsun?» Deyince, ben de kendisine durumu anlattım. Biletimin mühletinin ancak yeteceğini, bayan Raquel'e 21 soru sorup hemen gideceğimi söyledim... Rejisör terbiyeli adammış, hemen paydos işareti verdi... Ben de Raquel Welch'e ilk sorumu sordum:

SUAL 1 — Hakiki adınızı hatırlar mısınız?...

CEVAP — Yes, yâni evet... Hakiki adım Dolores Welch'dir... Bu filmde adın...

Terbiyeli kızdı... En hakiki cevapları veriyordu... Hemen saatime baktım ve ikinci sorumu sordum:

SUAL 2 — Ananastan hoşlanırmısınız?...

CEVAP — Ananastan hoşlanmamam için bir sebep görüyorsanız hoşlanmam... Aslında ananas, Karakas'ta çıkar. Burası Bahama... Bu kadar lâf kâfi gelir tabii akıllı adama...

Raquel Welch hanım gerçekten espriden çıkıyordu... Onun espri yapmasına fayda sağlayacak bir soru daha sordum:

SUAL 3 — Benim tipimdeki erkeklerden hoşlandığınızı iddia edebilir misiniz?...

CEVAP — Böyle bir şey yok... Sizi bunu söyleyen yine sizin tipinizdeki bir erkek olmuştur zannedersem... Orrayt mı?...

Ona, «Orrayt» deyip beşinci, pardon, dördüncü sorumu sormak için yaprak sigaramdan bir nefes çektim:

SUAL 4 — Partönerle paratöner arasında ne fark vardır?

CEVAP — İkisi de cazibelidir... Fakat biri filmde, öbürü de yağmurlu havalarda kullanılır...

Cevaplar hem yerinde hem de ince oluyordu... Raquel'in vücudunu yukardan aşağı süzüp, biraz daha ona sokuldum ve çok teshir edici bir sesle sordum:

SUAL 5 — Ben size ne ifade ediyorum?...

CEVAP — Bol makarna, pilâv, hamur işi yeyip, akşamları bir kaç kadeh içtiğinizi...

Çok zeki bir kadın karşımdaydım. Ne sorarsam cevabını yapıyordu... Bu benim erkeklik izzeti nefsimi rencide etti... O kadar film-

ci başımıza toplanmıştı... Haritada bozum olmak da vardı... Hemen çok entellektüel bir soru sorup onu şişirmek niyetiyle sordum:

SUAL 6 — Dünyanın çevresi kaç kilometredir?...

CEVAP — Ölçmedim... Yanımda o uzunlukta mezura yok...

Yedinci sorumda onu adamakıllı şaşırtıp, bundan istifade etmek istiyordum... Biraz düşünür numarasıyla güzel yıldızı süzdüm ve ciddi bir ses tonuyla yedinci sorumu sordum:

SUAL 7 — Neden hep vahşi kadın rollerine çıkıyorsunuz?...

CEVAP — Bu sorunuz çok vahşice oldu... Ben aslında size vahşi görünüyorsanız bu kostümündendir... Bilmem anlatabildim mi?...

Ansten? Yes... dedim ve kendime biraz daha rahat poz vererek kameranın kutusuna oturdum. Raquel ile baktık... Gözlerini gözlerime dikmiş, elinde kırbaç bekliyordu... Biraz da korkudan titreyen bir sesle sordum:

SUAL 8 — Bir filmde kaç dolar alıyorsunuz?...

CEVAP — Prodüksiyon burada... Başka soru sorun.

SUAL 9 — Kaç leopar kürkünüz var?

Raquel vahşi bir güzellik içinde güldü ve insanı mahveden bir sesle: CEVAP — Onbeş leopar, yirmi vizon, üç mavi tilki kürküm var... İlerde bunlarla bir kürkü dükkânı açacağım... Malûm, bilirsiniz... Tilkinin dönüp doluşup geleceği yer, kürkü dükkânıdır...

Bu cevapla kendisini tebrik etmem lazımdı... Fakat etraf kalabalık olduğu için edemedim. Başka bir soruya geçmeyi münasip buldum:

SUAL 10 — Hiç lâhmacun yediniz mi?...

CEVAP — Burada yerliler yapıyor-

lar... Adana'ya film çevirmeye gelsem yiyeceğim...

Bu büyük artisin genel kültürüne şaşmamak imkânsızdı. Ona soracağım soruları bir türlü bulamıyordum... En iyisi zarf çekmekti. Zarfı çektim ve sualı okudum:

SUAL 11 — Bir köpek balığı size denizde tecavüz etmeye kalksa ne yaparsınız?...

CEVAP — Hoşt derim...

Bu cevaba ben dahil bütün film setindeki herkes kahkahalarla güldü. Raquel ayrıca çok zeki bir kadındı. Başka bir soruyla onu daha fazla neşelendirmek istedim:

SUAL 12 — Hiç gazinolardan şarkıcılık teklifi aldınız mı?...

CEVAP — Evet... Bu kiş Maksim'de okuyacağım... Fahrettin Aslan beyle iki senelik kontrat yaptık...

Türkiye'ye orijinal haberle geleceğinden memnun, ona bir soru daha sordum:

SUAL 13 — Repertuarınızı açıklar mısınız?...

CEVAP — Açıklamam, çünkü öbir kadın sanatçılar bozulur... Yalnız «Resimdeki Gözyaşları» adlı şarkıyı okuyacağımı arada çıkartmadan söyleyebilirim...

SUAL 14 — Nasıl yaşarsınız?...

CEVAP — Herkes gibi, hava, su ve yemekle...

Cevapları kat'i ve özli oluyordu. Birden rejisör bağırır: «— Haydi sette!...» Raquel Welch benden özür dilemeye kalktı... Uçağı kaçıracaktım. Ben de sete girdim ve o, timsahlara doğru kırbağını sallarken uzaktan sordum:

SUAL 15 — Sesimi duyuyor musunuz?...

CEVAP — Evet... Sizde bariton bir ses var...

Bir ağaca tırmanıp oradan sormaya devam ettim:

SUAL 16 — Hayatınıza giren erkeklerin adlarını ve telefon numaralarını söyler misiniz?

Raquel Welch elindeki kamçıyı timsahlara doğru sallarken cevap verdi:

CEVAP — Antony Dekster, Nuri Sesigüzel, Adano...

Benimle matrak geçiyordu... Ağaçtan düşmek pahasına onyedinci sorumu sordum:

SUAL 17 — Vücudunuzun güzelliğini neye borçlusunuz?...

RAQUEL'İN, ELİNDE KIRBAÇLA NE KADAR VAHŞİ BİR POZU VAR, DEĞİL Mİ?..

CEVAP — Her halde size değil mister...

Ağaçtaki pozisyonum çok tehlikeliydi... Fakat gazetecilik mesleği uğruna timsahların arasına düşmeyi göze alarak biraz daha sarktım ve sordum:

SUAL 18 — Yumurtayı pastırmalı mı seversiniz?...

CEVAP — Hayır, pastırmayı yumurtalı severim...

Tutunduğum dal kırılmak üzereydi... Fakat büyük bir çeviklikle başka dala tutundum, bir yandan makinanın flaşını çıkarken öbür yandan ona en can alıcı bir soru daha sordum:

SUAL 19 — «Milattan Yüzbin Sene Evvel» isimli filmde giydiğiniz postu kimden almıştınız?...

CEVAP — Postacıdan...

Son suale yaklaşırken adamakıllı kızışmıştık... Fakat benim durumum da gittikçe nezaket kesbediyordu... Burada, Bahama bataklıklarında timsahlara yem olmak da vardı... Son bir insanüstü gayretle sarktım ve Raquel Welch'i dalların arasından görmeye çalışarak sordum:

SUAL 20 — Akşama boş musunuz?

CEVAP — Rica ederim, ben dinlenmeye çıpında bir artistim... Otelimi biliyorsunuz...

Birden elimdeki dal koptu; ben, bataklıkta bana aç gözlerle bakan timsahlara doğru düşerken son sorumu heyecanla sordum:

SUAL 21 — Düşüyorum. Bu timsahlar beni yerler mi?...

Aşağıdan ünlü artisin kahkahası duyuldu:

CEVAP — Merak etmeyin, onlar körpe et severler...

Ve ben kendimi timsahların ağzında buldum... Şimdi siz, «Sizi yediler mi?» diye soracaksınız... Film icabı yapma timsahların adam yediği görülmüş müdür?... Ufak bir iki bere ve çürükle kurtulup, ertesi günkü uçağı kaldım ve suallerime gece saat ikiden sonra Raquel Welch'in oda-sında devam ettim... Bu sualler ve cevaplar burada açıklanmaz... An-larsınız ya...

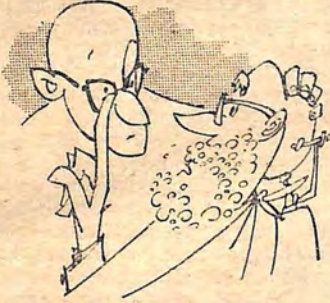

RAQUEL WELCH, «BU KİŞ MAKSİM'DE OKUYACAĞIM» DERKEN...

Halk nelere gülüyor?

KENDİNİ YİYECEK

İbrahim bey de:

— Aklını yemiştir öyleyse, deyince..
— Evet evet, demiş Sadullah Usta, şimdilik aklını yedi yumurcak, yarın öğretmen olunca da kendini yiyecek, ben de ondan korkuyorum ya.

— Karaman —
R. Hikmet UĞURLU

BAŞLADILAR

Dündar adındaki bir arkadaşınla, yaz tatilini geçirmek üzere İstanbul'a gelmiştik. O zamanlar bir kadının diz kapasını dahi zor görürken, Florya plajlarında yüzlerce dişi yarı çıplak karşımızda bulunca, çıldıracağımızı zannettik.

Akşam Çiçek Pasajında kafaları çekip, Sirkeci'deki bir otel odasında yataklarımıza girip sohbet etmeye başladık. Yârenliğimiz özellikle cinsel konularla ilgili olduğundan, baktım iş uzayacak:

— Duamızı edip uyuyalım artık, dedim.

— Uyumayı anladım ama, dua da ne iş oluyor?

— İnsan yatarken dua ederse, melekler yastığında nöbet tutarlarmış, diye küçüklüğümde duyduğum bir sözü naklettim.

Aklı yatmış olacak, bir şeyler mırıldandı, ışığı söndürdü, yattı. Aradan on dakika geçti geçmedi yeniden yaktı ışığı.

— Ne o? dedim.

Hatur hutur kaşınan Dündar:
— Hihiç, diyerek iki parmağının arasında nazıkçe tuttuğu tahtakurusunu gösterip devam etti:

— Bahsettiğin melekler olmaları...
— Polatlı —

Nevzat YÜCESOY

TİPSİZ HERİF

Gazeteyi önlerine açmışlar, büyük yolsuzluk haberlerini hem okuyor, hem tartışıyorlardı.

Biri:

— Asmalı, diyordu, asmalı!...

Öteki:

— Yok yok, kazığa oturtmalı!...

Bir başkası:

— Yok be kardeşim, böylesi çakalların tüm servetini alacak, 400 liraya memurluk yaptıracağını, diye görüşünü açıklıyordu.

— Çenenizi yormayın boşuna. Bu böyle gelmiş, böyle gider, diye söylendi en yaşlıları.

Her kafadan bir ses çıkıyordu ki şoför Murat, gazetede dazlak kafalı resme elinin tersiyle vurarak patladı:

— Şu surata bak be âbi, dedi. Surat değil memişane testisi. Hiç bir suçu olmasa bile herifi yakalayıp tıpsızlıktan 15 yıl içeri tıka-caksın.
— Ankara —

İbrahim YAKAMOZ

BİZ HER ZAMAN YİYORUZ

Bir yaz günü, Abana çevresini tanımak amacıyla geziye çıkan bir grup turistin yolu, asırlık çınar ağacı, sebze ve meyve bahçeleriyle tanınmış Harmason mahallesine düşer.

Turistler bahçe aralarında gezerlerken bir ağaçtan dut silkelemekte olan kadınlara rastlarlar. Ağaçtan dutların pıtır pıtır dökülüşünü merakla izleyen turistleri gören yaşlı bir kadın (Harmason'un meşhur Nazike ablası) Abana'lılara has bir konuk-severlikle grubu dut yemeğe davet eder.

Turistler teşekkür edip sergi bezinin üzerindeki dutları yemeye başlarlar. Bir ara içlerinden biri:

— Teyze biz yiyoruz, siz bakıyorsunuz. Buyurun beraber yiyelim, deyince Nazike abla:

— A evlâdım, diye cevap verir, siz buyurun Allahaşkına, biz her zaman yiyoruz. Artanı da ineklere veriyoruz!...

— Kastamonu—
Siyami ÖZEL

KABADAYI

İstanbul'un sayılı kabadayılarından biri çok bozulduğu bir adamı yol üstünde kasaturayla şişilemişti.

Sonra hâkim karşısına çıkarılan katile bir diyeceği olup olmadığı sorulmuştu. Kabadayı biraz düşündü ve sonra:

— Vallahi hâkim bey hiç suçum yoktur, dedi. Ben altmış santimlik çakımla kalem açarken o inek geldi, karnını çakıma soktu!...

Nuri BİLGİN

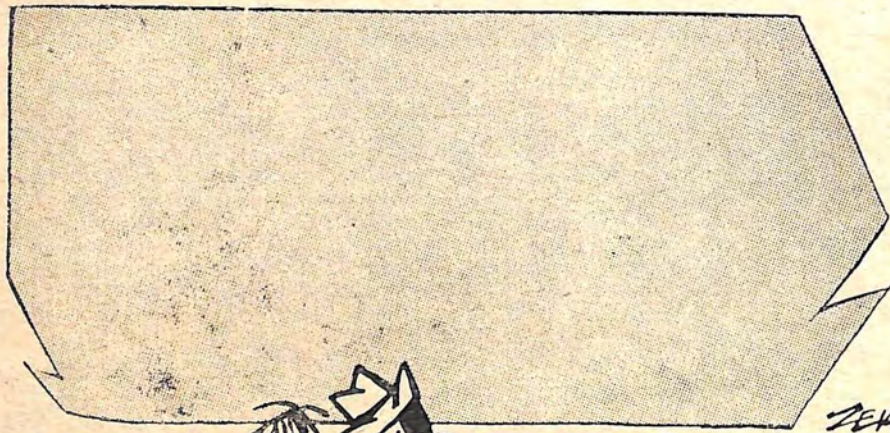
— Pendik/İstanbul —

İçinden: «Demek kibarların adı böyle sonradan değişiyor, daha asil, daha güzel bir şekle sokuluyor ha... Bu bayanın adı da Şerife iken Müşerref olmuş» diye düşünmüş ve hemen:

«— Yaa, öyle mi efendim, demek Müşerref oldunuz. Oh ne güzel! Benim adım da eskiden, köyde, Hatça'ydı. Şimdi Hatice hanım oldu» deyivermiş...

— Nazilli —
Erhan TİĞLİ

Fakir çocuklar, beslenme yetersizliği yüzünden okullarda başarı gösteremiyor. — Gazeteler —

DEVLETİN işini yürütebilmesine faydalı mı, zararlı mı olmalıyız?... Bunun için bizden istenen vergileri vermeli miyiz, yoksa vermemeli miyiz?...

Rica ederiz, bu nasıl sual?... Tabii ki vatandaşlık görevlerinin başında, devlete vergi ödemek gelir... Yoksa sen vatandaşları ayartmaya mı çalışıyorsun?... gibi lâflara karnımız tok... Çünkü çoğumuz vergi denen şeyden dokordan korkar gibi korkarız... Bu mevzuun açılmasını pek sevmeyiz... Yalan mı?... Ama bir meclise girince de en büyük verginin kendimiz tarafından verildiğini poz atarak söyleriz... Burada kimin ne verip vermediğini tartışıp hâdise çıkarmaya niyetim yok... Hükümetin de işlerini yürütmesi lazım... Ben, devlet ve hükümetten tarafa bir ağızla konuşursam kusura bakmayın... Namusuyla vergisini veren vatandaşlara hitap etmiyorum... Bilmem anlatabildim mi?...

VERGİ NEDİR?

Önce bunu anlayalım... Vergi, bilindiği gibi devletin vatandaştan alıp yine vatandaş için kullandığı paradır... Ama bazı vatandaşlar bu parayı vermeyip kendisi kullanmak ister... İşte böylelerine vergi kaçakçısı derler...

BELİRLİ BİR TİPİ VAR MI?

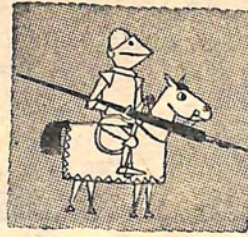
Yok... Çünkü vergi kaçırın her tipte insan çıkabilir... Meselâ en itibarlı tüccardan, en kilefteci tiplere kadar vergi kaçırına dümenine yatabilirler... Bunlar Yurttaşlık Bilgisi dersinden okul sıralarında ikmale kalmış kimselerdir...

PALAVRA İLE YURTTAŞLIK OLMAZ:

Atığı zaman mangalda kül değil, kömür bile bırakmayan bu kimseler, kazançlarını belirtmeye geldiklerinde ağlamaya başlarlar... Her iki kelime arasında zarar kelimesini kullanırlar: «Ne kazanıyoruz ki, hep zarar, maliyet yükseldi, bu şartlarla yaşamak imkânsız» gibi beylik lâflar ederler ve sonra akşama en lüks içkili gazonada istakozla mayonezli levrek yemeğe giderler... Şimdi bunların maskelerini ufak ufak çıkarmaya başlayalım... Ama daha önce kaynar suda bir müddet haşlayalım...

DEFTER HİLELERİ:

Malumdur ki, işletme defterlerinde bir gelir, bir de gider hanesi vardır... Gelir, kazanılan para, gider de masraftır... Vergi de bu ikisinin arasındaki farktan çıkar... Lâkin bunu zarar, yahut kazanç göstermek her namuslu insanın elindedir... Defterde masrafı bol göstererek zarar numarasına yatmak en klâsik iştir... Fakat bunu incelikleriyle yapmak

Eğlencelik Suavi Süalp

Vergi Vermek Veya Vermemek

lazımdır... Onun için naylon fatura usulü çıkmıştır... Fatura öyle naylondan filân değildir. Bil-digimiz kâğıda yazılır fakat aslında öyle bir masraf yoktur... Yalan mı Faik bey?... Birçok vergi kaçırıcısı bu usulü başarı ile kullanır...

HİLELİ İFLÂS:

Bu şekil, sadece devleti değil, birçok alacaklıyı atlatmak için kullanılır. Küçük müesseselerin tenezzül ettiği şekil değildir... Birçok kimseyi çarpmış, vergi vaziyetini ketenpereye getirmek isteyen bir büyük tüccar bu dümene yatar... İflâs ettiğini ilân eder ve paralarını kimsenin bilmediği bir yere saklar... Bazen iş çakılıp sonunda hapishanenin yolu gözükür ama, ticaret dâvaları en aşağı onbeş sene sürdüğü için bu arada türlü numaralarla bu kelpadan da kurtulunur. Yalnız hileli iflâs bir kere yapılır. İkincisinde adamın gözünün güneşini söndürürler...

TEBLİĞ ZARFINI ALMAMA-NIN ÇARELERİ:

Vergi tebliğ zarfı, saman sarısı renginde ve antipatik bir zarftır... Bunun içinde hiç de iç açıcı haber yoktur... Onun için postacının getirdiği bu gibi zarfları almak çok tehlikelidir... Bunu bilen mükellefler bu zarfı almamak için ortalıktan kaybolurlar... Hatta kendilerini öldü diye gösterenlere de rastlanır... Beş sene müddetle bu zarfı almamayı

başaran bir kimse o zarfın içindeki vergiyi kaynatmış olur... Vergi vermemekte bu kadar ısrar eden bir sözde vatandaşı, devlet de fazla ısrar ederek rahatsız etmez...

MALİ MÜLKÜ BAŞKASININ ÜZERİNE YAPMAK:

Vergi yüzünden gelecek hacizler de korkunç şeylerdir... Evdeki eşyanın, arabanın, hattâ oturan kadın elden gitmesini kimse istemez... Bunun da tek çaresi firmayı ve malları başkasının üstünde göstermektir... Borçlu ile haczedilen eşyanın sahibi karı koca bile olsalar, haciz memurları ekseri nasihat alırlar... Görüyorsunuz ki devlet, vatandaşın alacağı vergiyi alabilmek için büyük mücadelelere girmektedir... Bu mücadeleden de ekseri üçkâğıtçı vatandaşlar kârlı çıkar...

YAPTIĞI İŞİN CİNSİNİ YANLIŞ GÖSTERMEK:

Bu da başka bir vergi kaçırma numarasıdır. Meselâ büyük bir trikotaj fabrikasına sahip olup da burasını pestenkerani bir imalâthane gibi göstermek gibi... Fakat bu numara pek sağlam değildir... Ekseri çabuk çakılır... Çakıldığı zaman da yapılacak en sağlam hareket: «Aaaa... biz koskoca fabrika olmuştuk da farkına varmamışız...» gibi lâflar etmek ve gelen vergi memurlarına çay kahve ısmarlamaktır... Tabii bu nu yerlerse...

MALİYETİ YÜKSELTMEK:

Bir de imalâtçılıkta maliyeti yükseltmek fikri vardır... On kuruş mal olan bir şeyi yüz kuruş göstermek demektir ki, bu da işçiye beş lira verip yüz lira verir gibi göstermek, ham maddeyi beşe alıp yüzüymiden fatura yazdırmak gibi varyasyonlardır... Bunun için de kuvvetli hesap uzmanlarına ihtiyaç vardır...

YURT DIŞINA TÜYMEK:

Vergi vermemenin son noktası da, devletle çatallı ve içinden çıkılmaz vaziyete gelindiği anda dışarı kaçmaktır... Tabii kaçarken bütün malı mülkü alını haline getirmek, onu bir çantaya doldurup, yanına bir kat elbise ve bir de güzel metres alıp, çocuğu çocuğu burada vergi memurlarıyla başbaşa bırakıp hususi bir uçağa atlayıp tüyemektir. Fakat bu gibilerin düşmanı çok olduğundan uçak havadayken içine konan bir saatli bombayla infilâk etmesi, veya kaçılan yerde enselenip temizlenmek kuvvetli ve tehlikeli sonuçlardır...

DAHA SAYALIM MI?

Gördüğünüz gibi vergi vermeme için sarfedilen bütün bu hileli çabalar, sonunda hüsrana ile neticelenir... Ayrıca korku, tedirginlik, heyecan ve tetikte durmak hisleri insandan eksik olmaz...

GÖRÜYORSUNUZ Kİ...

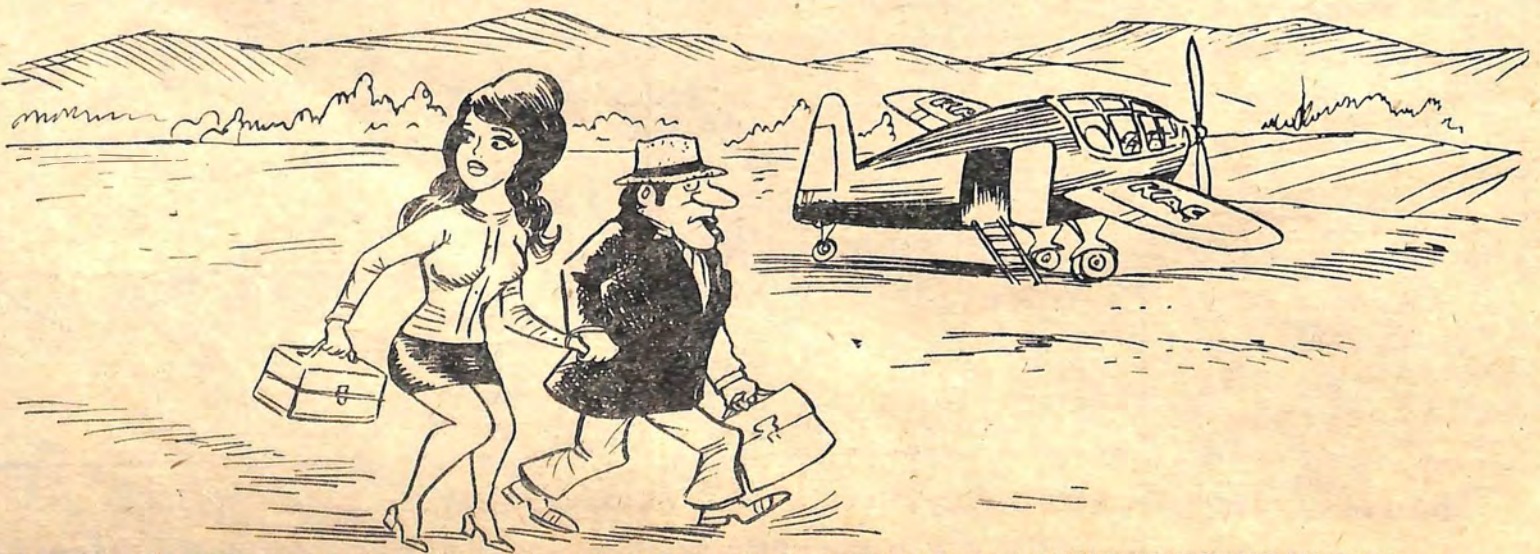
İş bu hafta biraz ciddi tarafından aldık... «Kim ne verirse versin kimseyi alakadar etmez... Sana mı kaldı bu meseleleri eşelemek?...» gibi düşünenler çıkabilir... Ben bütün bunları hafif gırgırla karışık yazarken kendimin de on numara vatandaş olduğumu iddia etmiyorum... En küçüğünden en büyüğüne kadar verilmeyen ve kaçırılan vergiler toplansaydı, her halde dolmuşta, otobüste, evde, orada burada attığımız palavradan namuslu adam lâfları çoktan fiyaskoyla neticelendirirdi... Birbirimizden daha dürüst ve namuslu olmak yarışını bırakıp, hepimiz aynı değerde dürüst olursa mesele kalmaz...

BİRAZ ACITTİK AMA...

Dedimiz, sap gibi doğrudur... İki kadeh içtikten sonra, bütün bu işleri düzeltceğini söyleyen falan beyefendi, hesabı arkadaşının vermesi için elini cüzdanına ne kadar istekle atarsa, biz de vergi numaramızı öyle anlıyoruz ve yapıyoruz... Yalan mı?...

BOZULAN BOZULSUN:

Arada bir, doğru bir iki lâf etmenin, her şeyi doğrultamayacağı ben de bal gibi biliyorum... Bu hepimizin içinde yaşayan bir doğruluk özlemidir. Fakat neden bu özlemi çektiğimiz halde o doğruluğa kavuşmayı bir türlü gözümüzde yediremeyiz... Anlatı-bildim mi Faik beyciğim?...

O zaman:
— Biliyorum, dedi.
— Onların hayması hangisi?
— Nah! dedi, parmağıyla gösterdi.
Üstü, eski çuvalarla, otlarla örtülmüş bir haymaydı bu. Kalktım, niyetim bu haymanın içini görmektir. Koca karı:

— Nereye giden? dedi.
— Nah, şu haymaya, dedim.
— Elin haymasında işin ne?
Attım yalanı:
— Dayımın hayması ora, dedim.
— Lan oğlum, dedi, it olun, uğursuz olun, bana emanet edip gettiler, ya öyle birliysen?

— Heç öyle surat var mı bende nene? dedim.

— Bilinmez ki oğlum, dedi. İte bakıyon efendi suratı dakınmış, efendiye bakıyon it suratı dakınmış. O sarı gızın babası mı dayın olur?

— He, özbe öz hem de...

— Dayımın çekeceği var.

Ödüm koptu Raziye hakkında kötü şeyler söyleyecek diye...

— Niye? dedim.

— O gız eyi gız olmaz oğlum. Hep türkü çıkarıyor. Gız gısmı, çok türkü çıkarırsa ondan hayır gelmez.

— Hepsini bu mu? dedim.

— Daha n'olsun? Biz onun gibiye kene, sesimiz duyulacak diye konuşmazdık bile. Oğlanlar da fır dönüyorlar haymanın orasında burasında...

İçimi koeaman bir kıskançlık kapladı kocakarının bu son sözü üzerine.

«Ya Raziye bu oğlanlardan biriyi le mercimeği fırına verdiyse?»

O zaman bize derhal yol gözlükürdük. Basar giderdim, bir saniye bile durmaz, giderdim...

Eğilip, haymaya girdim. Eh, odalarından pek farkı yoktu buranın da. Yalnız, orada birazcık daha fazla konfor vardı. Örneğin, bir ayağı kırık tahta masayı getirmemişlerdi, sonra, sırtı uçmuş duvar aynası da yoktu.

Babamın malı gibi sırtımı yığılı yatağa dayayıp düşünmeye başla-

dım. Sadece iki şeyi düşünüyordum, Raziye nasıl heyecanlanacak, babası nasıl karşılayacak? Belki de Raziye çılatmıştır babasına, belli mi olur:

«Pambık bitsin, biz evleneciye» demiştir. Eh, sayet böyle bir şey demişse, şurda pamuğun bitmesine bir ay kaldı, öyleyse biz nişanlı sayılırız. Bir nişanlı da, yirmi günde bir kez görebilirdi nişanlısını...

Yaşsa lan akıl fikir!...

Bunları düşündükten sonra, biraz daha babamın malıymış gibi kuruldum mindere, hattâ uzandım bile. Sonra, birden aklıma geldi:

«Peki, biz nerede sevişebiliriz ki?»

Başımı haymadan çıkardım, yer aradım. Baktım baktım, vesselâm sevişmek için uygun bir yer bulamadım. Yine içimi bir sıkıntıdır kapladı. Öyle ki, dışarda insanların sesini duyuncaya dek hep bu konuyu düşündüm durdum. Başımı haymadan çıkardım, millet kuşluk yemeğine geliyordu. Eh artık, iki dakika sonra Raziye karşımda. Sürmedi iki dakika, birkaç saniye sonra Raziye başımı eğip haymadan içeri giriverdi...

— Pöh, dedim.

— Anaa! dedi, sıçradı. Sen miydin lan?

— He!

Dondu kaldı... Hiç beklemiyordum benim geleceğimi. Atıldı kucağıma:

— Gız baban! dedim.

— Guyuya getdi. dedi.

Sımsıkı sarıldık birbirimize.

— Bak, dedim, nasıl geldim?

— Çok mu öledin?

— He ki, nasıl he...

— Ben de seni! Lan dün gece rüyamda gördüm seni vallaha!

— Ben dün gece nerdeydin, biliyon mu? Yanlışlıkla başka bi köve getmişim.

— Aboov, gurban olurum sana! Lan Kemal lan, Allahdan başka bi dilek isdesem olacaktı. De hele sık beni!

Sıktım, sıktım...

— Dur, dedi, ben gedip babama deyin.

— Ya gızırsın?

— Niye gızırsın, bişey demez.

— İdersen ben haymadan dışarı çıkıyım.

— Heç çıkma, demez bişey.

Uçtu gitti. Sevinçle korkuyu aynı anda tattım. Heyecanla bekliyorum Raziye'nin sözlerini:

«Dur baba, gurban baba, yapma baba!» demesini.

«İşte Kemal, diyorum kendi kendime, o zaman yorganı sırtladığın gibi gop get buralardan...»

Ama, hiç de düşündüğüm gibi olmadı Babası, yarı asık bir suratla haymadan içeri girip:

— Hoşgeldin! dedi.

— Hoşbulduk emmi, dedim.

Raziye göz kırpyordu:

«Nasıl, demedim mi ben sana?» demek istiyordu.

Cumali emmi, bir sigara yaktıktan sonra:

— Anan baban eyi mi? dedi.

— Eyiler, dedim.

— Çalışmaya mı geldin?

— He!...

Zaten bundan başka bir lâf da etmedik Cumali emmiyle. Raziye bir tas dolusu ayan, bir tas dolusu da pilâv getirdi:

— Benim gışkıran sen ye! dedi.

Babası ha bire tıkıştırıyordu. Yemekten sonra Cumali emmi uzandı, biz de haymanın önüne çıktık:

— Gız, dedim, sen n'apıyormuşsun burda?

Korkarak baktı yüziime:

— N'apıyormuşum ki? dedi.

— Oğlanlar etrafında fır dönüyorlarmış...

— Hangi orusbu gassığında yatmış dedi bunu?

— Şurdaki gocagarı. Ben geldiğim zaman bir o vardı burda.

— Bildim... Onun gılp dakınacağı kimse yok ki burda! Allah bilmiş de bi göziün ferini söndürmüş zaten.

Oturup hazırdan yiyor burda, ondan sonra da onun bunun zemini govunu (dedikodusunu) ediyor.

— Sen türkü çağırıyormuşsun geceleri.

— Deel vallaha! Bi kere bile çağırmadım. Hem lan çağırırsam bile senin aşından... De Kemal, ilk gıvırmışuk, insan heç böyle datsız duzsuz lâflar eder mi?

— Gocakarı midemi bulandırdı da...

— İçin rahat etti mi? Deel vallaha, bişey yok. Bak, bi dene oğlan yan bakabiliyor mu buraya? Golay mı?

— Raziye, dedim.

— Ne gurban?

— Ben gece nerde galacam? Nerde sevlşecelyk biz?

— Burda galın, kim ne bilir ki, hısımlı derler.

— Ben dedim zaten, Cumali emmi için, dayım dedim.

— Eyi demişin. Bak, şu haymanın yanında yatan, olmaz mı?

— Nerde?

— Şurda, hemen dibimizde.

— Olur... Yalnız, senin şöyle tülbente benzer bişeyin var mı?

— Var...

— Sinek çok da...

— Gāvurun sinekleri.

— Pekiyi, nerde buluşacağız biz?

— Onun da golayını buluruk.

— Nasıl golay?

— Hele bi düşünsek.

— Giz, dedim, anıma yanımsın be!

— He... Yüziim çok yandı, burnuma baksana, derisi getdi. Amma meraklanma, garnım bacaklarım bembeyaz.

O anda öpesim geldi Raziye'yi, şöyle doyasıya öpesim...

Burada İtburun İsmail ağasının başka bir adamı vardı. Bu da aynen ustasından öğrenmişti:

— Lan hey millet! diye bağırdı. Paydos bitti lan!

O zaman Raziye:

— Ben babamı uyandırırım, sen otur burda, isdersen yat, dedi. İşe yarın giden, he, olur mu?

— Olur, dedim.

— Gurban olsun Raziye sana!

Babasını uyandırdı. Baba kız, tarlanın yolunu tuttular. Raziye, döndü döndü baktı bana. Kaç günün uykusuzluğu, kaç günün yorgunluğu, haymanın içine uzanır uzanmaz uyumuşum. Hem de öyle deliksiz bir uykuya ki. Karnın tokluğundan, sineksizlikten ve içimde uçan saadetten sonra bu uykuya, ancak deliksiz bir uykuya olabiliyordu...

Raziye'nim:

— Hişt, sesiyle uyandırdım iyice uykumu almıştım. Eyi uyudun mu Kemal? diyordu.

— Hem de nasıl? Gel hele bi sarılıyım sana!

— Dur, babam geliyor!

— Baban gelene gadar!

— Geldi bile lan!

Cumali emmi, sarayın kapısından içeriye girer girmez, sultan görmüş halayıklar gibi hemen ayağa kalktı.

— Yattın mı? dedi, başka da hiçbir şey demedi. Hemen uzandı. Biz Raziye'yle dışarıya çıktık.

— Gabak edecem, dedi.

— Nerde buldun gız gabağı bu yaza'nın yüzünde? diye sordum.

— Dün geldi bi eşekli, satdı getdi. Ara sıra geliyor, banadurda, balcan (patlıcan) malcan getiriyor...

Bak, ağama bi yemek yapıym de görsün...

— Çitme? (Kabak kavurma)

— He, çitme.

İki taşın arasında ateşi yaktı, tencereyi üstüne oturtup, içine biraz sırlık yağı (susam yağı) döktü. İki iri soğanı kavurup, ardından beş kadar domates doğradı. Ondandır kabakları minik minik doğradı içine. Bir parça tuz, bir avuç da kırmızı biber attı, bir tas da su...

(Devamı var)

VB

Başarınız ve istikbaliniz tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında açtıracağınız her hesap buyolda sizin için en büyük şanstır.

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60515 - A - 20885 — 93)

Büyük mizah ustası
MUZAFFER İZGÜ'nün
ilk kitabı

GECEKONDU

En büyük toplum yaramızı deşen, gülerken duygulanacağınız bir eser...

Fiyatı 7,5 TL.

REMZİ KİTABEVİ

(Ak. : 94)

1970 YILINDA **4** MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de

35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 92)

AKBABA

Sahibi: Ergin ORTAC, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 100 kuruş.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

(Basın : 60492 — 91)

Akıl

Sirkin yanından geçerken fille-re yemek veren hayvan bakıcısına sokulan adam:

— Filler için çok akıllı hayvanlar derler, doğru mu? diye sordu.
— Evet, dedi gardiyan. Bakın meselâ şu büyük file ben yirmi kişinin işini yaptırabilirim. Omuzlarını kaldırarak uzaklaşan adam:

— Hadî canım, dedi. Akıllı bir yaratık angaryaya katlanır mı?

Dâvet

Macintosh'la, Mac Farlane karşılaştılar.

— Nasılsın dostum? diye Intosh sordu.

— İyi değilim, dedi Farlane. Doktor kızarmış ekmelele sade sudan başka şey yer içersen öleceğimi söyledi.

Macintosh büyük bir cömertlikle:

— Bu gece bize yemeğe gelse-ne, dedi.

— Bana beş-altı metre uzunluğunda bir atkı örersen çok memnun olurum!..

Öyle olsaydı...

İki arkadaş gıdalar üzerinde münakaşa ediyorlardı. Biri:

— Yediklerimizin davranışlarımızla büyük bir ilgisi vardır, dedi. Meselâ ben her gün kanlı sığır bifteği yerim ve bir sığır kadar kuvvetliyimdir.

Diğeri cevap verdi:

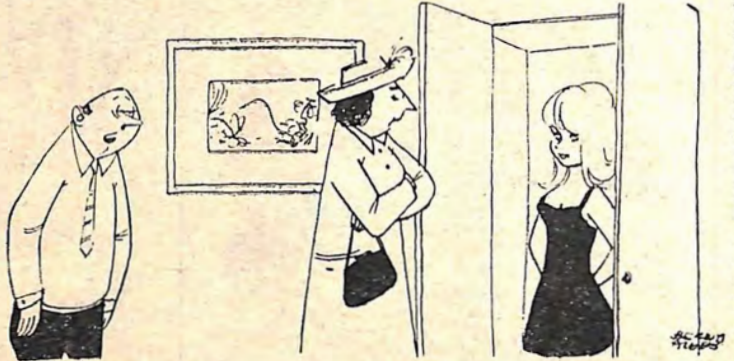
— Öyle olsaydı, ben de her gün balık yediğim için bir parçacık olsun yüzme öğrenirdim!

Başarı

İki kadın, çok zengin bir erkekle evlenen arkadaşları hakkında konuşuyorlardı:

— Colette bu zengin kocayı ne yapmış da elde etmiş?..

— Hiç. Milyoner, otelinden çıkmış, taksi çağırmak için ısıklı çalınmış, o an Colette kaldırımdan geçiyormuş ve taksiden evvel o gelmiş.

— Ne yâni karıcığım, artık saklambaç da mı oynayamıyacağım?!

Eski komşu

Mösyö Durand gezintiye çıkmıştı. Bir 'yol dönemecinde:

— Durand, Durand! diye birinin seslendiğini duydu. Hayretle etrafına baktı. Bir attan başka kimse yoktu çevresinde. Yeniden yoluna devam etti.

— Durand, Durand!

Bu sefer seslenenin at olduğunu anladı. At göz kırparak:

— Beni tanımadın mı? dedi. Ben komşunuz Martin'im. İki sene evvel öldüm. Yeniden dünyaya gelişim bir at şeklinde oldu.

— Hayret! diye kekeledi Durand. Nasıl bâri yeni hayatından memnun musun?

— İsim çok kötü, dedi at. Sandviç satan bir adamın arabasını çekiyorum. Sabahdan akşama kadar aralarda ve sokaklarda dolaşmak çok yorucu oluyor.

— Ama mademki konuşabiliyorsun, bunu sahibine söylesene!

— Beni bu derece aptal sandığına şaştım doğrusu... Adam benim konuştuğumu anlarsa, «Taze sandviçlerim var!» diye bağırmanı ister, başıma bir iş daha açarım!..

— MESLEĞİNİZ ??
— BAHCIVAN !..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İYİ MAHSUL, İYİ TOPRAKTA YETİŞİR...

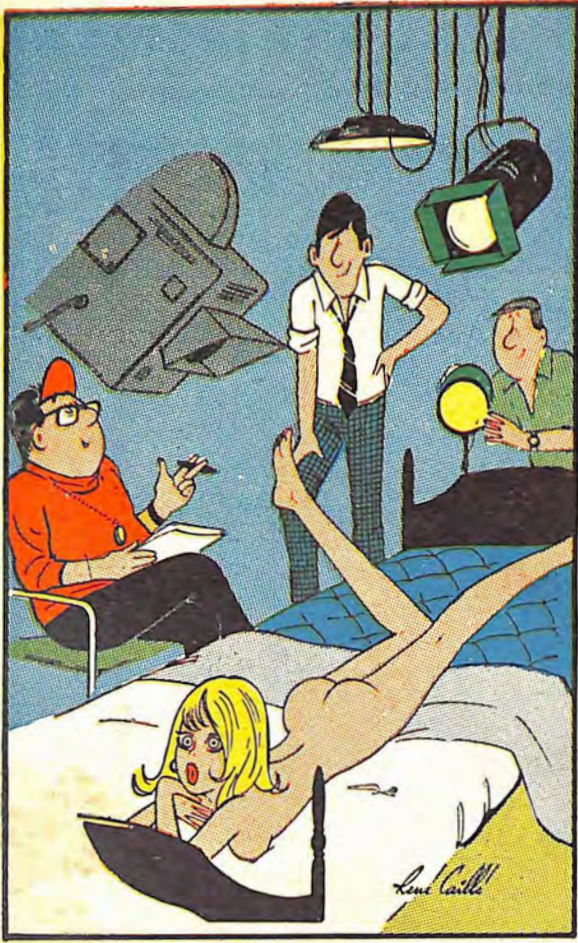
Tasarruflarınız
İş Bankasında yeşerir!

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

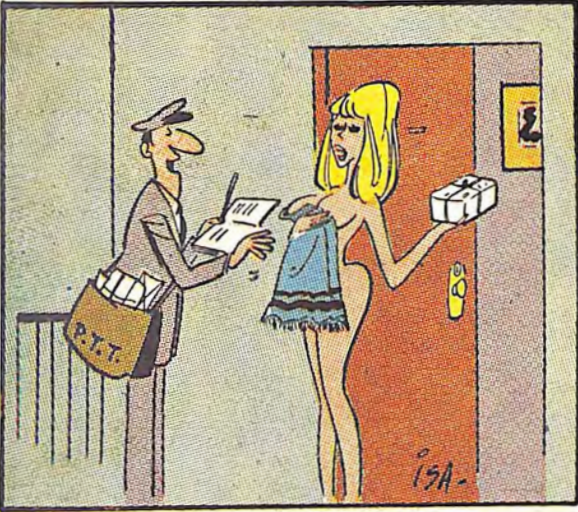
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 2572 — 95)

AKHAMA

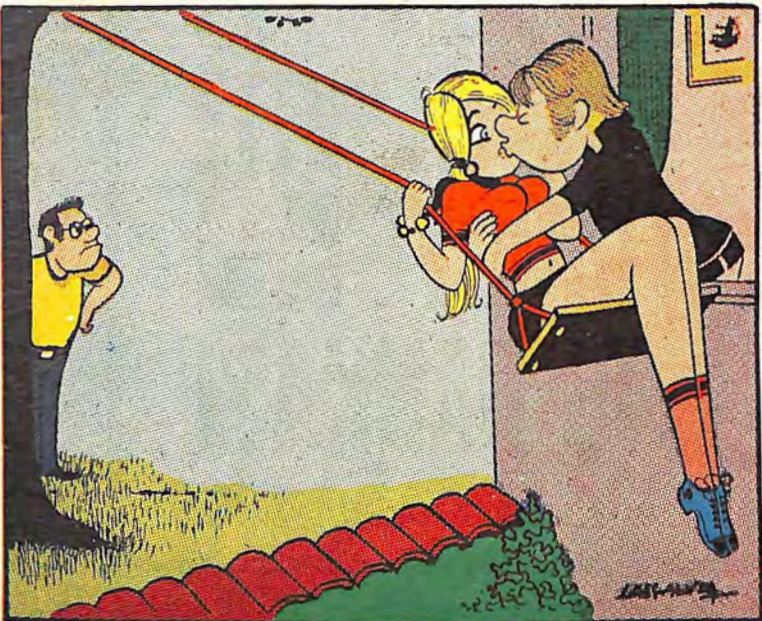
— BU SAHNEYE GENARYO FİLÂN İSTEMEZ ...
ÇEKMEYE DEVAM EDİN !..

— İMZALAVIN ŞUNU .. HAVLUVU BEN TUTARIM !..

— BU OYUN DAHA NE KADAR DEVAM EDECEK ?..
— KAPI AÇILINCAYA KADAR !..

YAZISIZ

— HAYIR .HAYIR ŞİMDİLİK NİŞANLI KALALIM ... BİRBİRİMİZDEN
BİRİNE VERİLİRİZ !..